Annus XVII - Vol. XVII 1 Iunii 1925 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Homiliae in sollemnibus canonizationibus, p. 209 – Litterae Apostolicae, p. 226 – Epistola, p. 239.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: I Provisio Ecclesiarum, p. 241; II-III-IV Decreta, p. 242; V Notificatio, p. 244 – *S. C. Concilii*: Adsistentiae, p. 245 – *S. C. de Propaganda Fide*: I Nominationes, II Designatio, III Approbationes, p. 248 – *S. C. Rituum*: I-II-III-IV-V-VI Decreta, p. 249; VII Dubium, p. 265.

Acta Tribunalium: *S. Poenitentiaria Apostolica*: De iubilaeo pro defunctis lucrando, p. 266 – *S. R. Rota*: Citatio edictalis, p. 267.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti, p. 268 – Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, p. 269 – Maggiordomato di S. Santità: Nomine, p. 271 – Necrologio, p. 272

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis

Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24 —

Unius fasciculi, Lib. 3 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVII, n. 7 – 1 Iunii 1925)

ACTA PII PP. XI

In solemni Canonizatione

PAG.

I. Beatae Teresiae ab Infante Iesu. Virginis, in Basilica Vaticana peracta. – 17 Maii 1925 209

II. Beati Petri Canisii, sacerdotis e Societate Iesu, in festo Ascensionis Domini Nostri Iesu Christi. – 21 Maii 1925 214

III. Beatarum Virginum Mariae Magdalenae Postel et Magdalenae Sophiae Barat. – 24 Maii 1925 218

IV. Beatorum Confessorum Ioannis Baptistae M. Vianney et Ioannis Eudes, habita in Basilica Vaticana, in festo Pentecostes. – 31 Maii 1925 . . . 222

Litterae Apostolicae

I. *Quae catholico.* – Erectio Praefecturae Apostolicae de Tsingtao in Sinis, dismembrato territorio e Vicariatu Apostolico de Yenchowfu. – 11 Februarii 1925 226

II. *Ex hac.* – Amplificatur Praefectura Apostolica de Gibuti in Africa Orientali, addita Regione de Somalia Abyssina, e Vicariatu Apostolico de Gallas separata. – 13 Februarii 1925 227

III. *Expedit.* – Ex dismembratione Vicariatus Apostolici de Chaco efformatur nova Praefectura Apostolica de Pilcomayo in Boliviana Republica. – 26 Februarii 1925 228

IV. *In finibus.* – Titulus Basilicae Minoris pro Ecclesia Metropolitana Platensi in Bolivia, atque insignia pro Capitulo Canonicorum. – 8 Aprilis 1925 . 229

V. *Quintus supra.* – Ven. Dei Servus Ioseph Cafasso, presbyter saecularis et Conlegii ecclesiastici Taurinensis moderator, Beatus renuntiatur. – 3 Maii 1925 230

VI. *Adolevit.* – Ven. Serva Dei Iphigenia a Sancto Matthaeo, e Congregatione Sororum ab Adoratione Perpetua Sanctissimi Sacramenti, Elisabeth Teresia a Sacro Corde Iesu. Ordinis Ursulinarum, Maria Rosa, Ordinis Sancti Benedicti, Maria a Sancto Henrico, Ordinis Cisterciensis, et Sociae, Beatae renuntiantur. – 10 Maii 1925 234

Epistola

Quod Sanctuarii. – Ad Emum P. D. Eugenium, Tit. SS. Silvestri et Martini, S. R. E. Presb. Card. Tosi Archiepiscopum Mediolanensem, quem deligit legatum suum ad coronas imponendas Infanti Iesu et Beatae Virgini de Fontanellato, in Dioecesi Parmensi. – 7 Martii 1925 239

ACTA SS. CONGREGATIONUM

Sacra Congregatio Consistorialis

I. Provisio Ecclesiarum 241

II. *Antequerensis - Veracrucensis.* – Decretum de mutatione finium. – 24 Aprilis 1925 242

III. *Sorocabana, Botucatuensis et Campinensis.* – Decretum de commutatione finium. – 24 Aprilis 1925 243

IV. *Augustana - Monacensis et Frisingensis.* – Decretum dismembrationis et unionis. – 25 Aprilis 1925 244

V. Notificatio 244

Sacra Congregatio Concilii

Monopolitana. – Adsistentiae Episcopo praestandae. – 9 Februarii 1924 . . 245

Sacra Congregatio de Propaganda Fide

I. Nominationes 248

II. Designatio 248

III. Approbationes 248

Sacra Congregatio Rituum

I. *Avenion.* – Decretum de miraculis pro Beatificatione seu declaratione Martyrii Venerabilium Servarum Dei Sororum Iphigeniae a S. Matthaeo, e Congregatione sororum ab Adoratione Perpetua Sanctissimi Sacramenti, Elisabeth Teresiae, a Sacro Corde Iesu, Ordinis Ursulinarum, Mariae Rosae, Ordinis Sancti Benedicti, Mariae a S. Henrico, Ordinis Cisterciensis, et sociarum. – 1 Maii 1925 249

II. *Valentina.* – Decretum de miraculis pro Beatificatione et Canonizatione Ven. Servae Dei Mariae Michaelae a Sanctissimo Sacramento, fundatricis Congregationis Ancillarum Sanctissimi Sacramenti et Caritatis. – 1 Maii 1925 252

III. *Nivernen. seu Tarbien. et Lourden.* – Decretum de miraculis pro Beatificatione et Canonizatione Ven. Servae Dei sororis Mariae Bernardae

Annus XVII - Vol. XVII 1 Iunii 1925 Num. 7

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

I

IN SOLEMNI CANONIZATIONE

BEATAE TERESIAE AB INFANTE IESU, VIRGINIS, IN BASILICA VATICANA DIE XVII MAII MDCCCCXXV PERACTA.

Ad postulationem instanter *factam per Advocatum Sacri Consistorii Virginium Iacoucci a Viro Eminentissimo Antonio Vico, Cardinali Praefecto S. Rituum Congregationi, R.mus D. Nicolaus Sebastiani, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:*

I. Novum sane ac mirabile videri potest, Lexoviensem Carmelitidem Teresiam ab Infante Iesu in sanctorum caelitum numerum biennio dumtaxat post referri quam in beatorum a Sanctissimo Domino Nostro relata sit. At cui res admirationem moveat, quando est vulgo cognitum, magnam gratiarum prodigiorumque vim, adhibito innocentissimae sanctimonialis patrocinio, christianum populum a Deo, hoc ipso biennio, impetrasse? Vere dicas, Christum Dominum, sponsae suae quasi pueriliter blandienti fidenterque pro nobis deprecanti obsecutum, id praestare et efficere, quod ipsa, cum in grabatulo suo iaceret aegra animamque iam ageret, candide spoponderat, se, ubi caelestem sedem attigisset, mysticam rosarum pluviam in terras demissuram. Cernere interea licet, quae umbratilem occultamque vitam, mundo ignota, traduxit, eius nomen esse ubique gentium pervagatissimum. Quem autem Teresia, antistitae suae, eiusdemque germanae sororis, iussu, ad viam infantiae spiritualis, quam sequeretur, describendam, de vita sua librum nativo sermonis nitore composuit, is profecto liber non tam omnium manibus teritur, quam praecipua quadam

suavitate perfundit animos hominum, vel a christiana perfectione alienissimorum; ut plurimi, ad bonam frugem per eas paginas conversi, in caritate Christi permaneant. In quo nimium quantum Dei elucet benignitas, qui, ut mortales gloria eo maiore afficit quo ii demissiore fuere animo, humillimam Lexoviensem Virginem adeo effert, ut divitias bonitatis potentiaeque suae eidem permisisse videatur. Itaque Beatissimus Pater sibi persuasum habet, cum Teresiam eius compotem beatitatis declaraverit, quam Christus Iesus parvulis, iisque omnibus qui ad parvulorum similitudinem prope accessissent, sollemni est promissione pollicitus, fore tum, ut non modo paria communi exspectationi beneficia in Ecclesiam defluant, verum etiam, Teresia ad colendum imitandumque proposita, satis multi in faciliore ea via, quam dixi, obeunda se eidem veluti discipulos tradant. Attamen, in hoc sacri ritus initio, ut ipsemet praesidium supernarum sedium implorat, sic cupit ab omnibus, quotquot adsunt, deprecatione interposita Deiparae Immaculatae, Castissimi eius Sponsi, Petri et Pauli Principum Apostolorum totiusque Curiae caelestis, lumina divinae sapientiae sibi implorari.

Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam instantius *postulationem, pariter idem R.mus Dominus respondit:*

II. Non est profecto dubitandum, quin hae supplicationes obsecrationesque, tam magno concentu, in hac templi maiestate habitae, apud Deum efficaces exstiterint; verum Beatissimus Pater vult, ut, aliqua adhuc mora interiecta, Spiritus Paraclitus usitato hymno invocetur.

Ad haec, praecinente Sanctissimo Domino nostro, hymnus Veni, creator Spiritus, *cum congrua oratione successit: quo expleto, tertiam* instantissimam *postulationem haec excepit responsio:*

III. Iam iis omnibus rite absolutis, quae, veteri more institutoque Ecclesiae Romanae, gravissima hac in re servari consueverunt, Sanctissimus Dominus noster in eo est ut optatam ferat sententiam, qua beata Teresia ab Infante Iesu inter sanctos caelites numerabitur. Assurgite igitur omnes: Petrus per Pium locuturus est.

Tum Beatissimus Pater, in Cathedra sedens, sic definivit:

Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum

Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatam Teresiam ab Infante Iesu Sanctam esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali eius memoriam quolibet anno die eius natali, nempe XXX septembris, inter Sanctas Virgines non Martyres pia devotione recoli debere. In nomine Pa ✠ tris et Fi ✠ lii et Spiritus ✠ Sancti.

In solemni vero Missa Papali, post Evangelium, haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Benedictus Deus et Pater Domini Nostri Iesu Christi, Pater misericordiarum et Deus totius consolationis,[1] qui, tot inter sollicitudines apostolici muneris, hoc Nobis impertivit solacium, ut, quam post initum Pontificatum primam ad beatorum caelitum honores eveximus virginem, eandem primam inter sanctos cooptaremus: illam scilicet, quae se infantem spiritu fecit, eâ quidem infantiâ, quae cum a germana animi magnitudine disiungi non possit, tum digna omnino est, cuius gloria, ex ipsis Iesu Christi promissis, et in caelesti Hierusalem et apud militantem Ecclesiam consecretur. Grati item Deo sumus, quod Nobis hodie licet, Unigeniti sui vices gerentibus, ex hac veritatis Cathedra et per augusta sacrorum sollemnia, divini Magistri monitum quoddam iterare vobisque omnibus inculcare saluberrimum. Ex quo cum discipuli percontati essent, quem maiorem fore putaret in regno caelorum, ipse *advocans ... parvulum, statuit in medio eorum*, et memorandum illud edixit: *Amen dico vobis, nisi conversi fueritis et efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum caelorum.*[2]

[1] *Ep. II ad Cor.*, 1, 3.

[2] MATTH., XVIII, 2-3.

Hanc profecto evangelicam doctrinam cum penitus imbuisset, in cotidianum vitae usum transtulit sancta novensilis Teresia; immo hanc spiritualis infantiae viam, ut coenobii sui tirunculas verbo et exemplo, sic ceteros omnes per scripta sua docuit: quae quidem scripta, in totum terrarum orbem propagata, nullus profecto perlegit quin adamaret et iterum iterumque, cum maxima animi voluptate atque utilitate, perlegeret. Haec enim, quae in concluso Carmeli horto floruit, candidissima puella, cum nomini suo Iesu Infantis nomen adiunxisset, eiusdem in se ad vivum expressit imaginem: ut quicumque Teresiam veneratur, simul divinum exemplum, quod ipsa in se rettulit, venerari et laudare dicendus sit.

Itaque in eam hodie spem erigimur, futurum, ut in Christi fidelium animis aviditas quaedam insideat spiritualis huius infantiae persequendae, quae quidem in eo posita est, ut quicquid naturâ puer habet et facit, id ipsum nos sentiamus agamusque ex disciplina virtutis. Nam, ut pueruli, nulla culpae umbra obcaecati nullisque deleniti cupiditatum illecebris, in possessione securi acquiescunt innocentiae suae, et, doli plane ac simulationis expertes, cum cogitata sincere promunt et recte agunt, tum tales se, quales reapse sunt, extrinsecus exhibent, sic Teresia visa est angelicae potius quam humanae esse naturae, et puerilem in se simplicitatem, ad veritatis iustitiaeque leges, induxit. Cum autem in Lexoviensis virginis memoria invitationes illae promissionesque divini Sponsi haererent: *Si quis est parvulus veniat ad me*: [1] – *Ad ubera portabimini, et super genua blandientur vobis. Quomodo si cui mater blandiatur, ita ego consolabor vos*; [2] suae ipsa sibi infirmitatis conscia, divinae Providentiae se fidenter addixit permisitque totam, ut, eius unice freta praesidio, per asperrima quaeque perfectam vitae sanctimoniam assequeretur, ad quam eum plena iucundaque voluntatis suae abdicatione contendere deliberasset.

[1] *Prov.*, IX, 4.
[2] Is., LXVI, 12-13.

Non est cur miremur in sanctimoniali muliere illud Christi evenisse: ***Quicumque se humiliaverit sicut parvulus iste, hic est maior in regno caelorum.*** [1] Placuit igitur divinae benignitati dono eam augere ac locupletare sapientiae paene singularis. Quae enim germanam fidei doctrinam ex Catechismi institutione, asceticam ex aureo *De imitatione Christi* libro et mysticam ex voluminibus Patris sui Ioannis a Cruce hausisset uberrime, praetereaque mentem et animum assidua Scripturarum sacrarum commentatione pasceret atque aleret, eidem Spiritus veritatis illa aperuit ac patefecit, quae solet *a sapientibus et prudentibus* abscondere et revelare *parvulis;* siquidem haec – teste proximo decessore Nostro – tantâ valuit supernarum rerum scientiâ, ut certam salutis viam ceteris indicaret. Ex qua tam copiosa divini luminis divinaeque gratiae participatione, tam magnum in Teresia exarsit caritatis incendium, ut eam, quasi a corpore continenter abstractam, denique consumpserit: quo in genere licuit ipsi, paulo ante quam a vita discederet, candide fateri, « se nihil Deo aliud, nisi amorem, dedisse ». Constat pariter, ex hac ardentis caritatis vi in Lexoviensi puella exstitisse propositum illud atque studium « ob Iesu amorem laborandi, unice ut eidem placeret, Cor eius Sacratissimum consolaretur aeternamque proveheret salutem animarum, quae Christum perpetuo diligerent »: quod ipsum illam coepisse, ubi primum in caelestem patriam pervenit, patrare atque efficere, facile ex ea mystica rosarum pluvia intellegitur, quam, Deo dante, ut vivens ingenue spoponderat, in terras iam demisit pergitque demittere.

Itaque, Venerabiles Fratres, dilecti Filii, vehementer cupimus, ut christifideles universi dignos se praestent, qui largissimam eiusmodi gratiarum effusionem, parvulae Teresiae patrocinio interposito, participent; at multo cupimus vehementius, ut, imitationis causâ, in eam studiose intueantur, se veluti parvulos efficiendo, quales nisi fuerint, ex Christi sententia, a regno caelorum arcebuntur. Quodsi haec spiritualis infantiae via vulgo inea-

[1] Matth., XVIII, 4.

tur, nemo non videt, quam facile ea societatis humanae emendatio instaurabitur, quam ab ipsis Pontificatus Nostri primordiis ac potissimum Iubilaeo Maximo indicendo Nobismet proposuimus. Nostram igitur eam facimus precationem, qua sancta novensilis Teresia ab Infante Iesu pretiosum de vita sua librum conclusit: « Supplices tibi sumus, o bone Iesu, ut magnum parvarum animarum numerum respicias, itemque parvarum legionem victimarum in terris deligas, quae tua dignae sint caritate ». Amen.

II

IN SOLEMNI CANONIZATIONE

BEATI PETRI CANISII, SACERDOTIS E SOCIETATE IESU, IN FESTO ASCENSIONIS DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI, DIE XXI MAII MDCCCCXXV.

Responsiones ad triplicem postulationem factam per Advocatum S. Consistorii, Augustum Milani, hae redditae sunt:

I. Beati Petri Canisii, ut augeat hodie consecretque gloriam, cum incredibilia ab eo in Ecclesiam beneficia profecta, tum temporum, quibus nunc utimur, condiciones Beatissimo Patri magnopere suadent. Hic enim bonus Christi miles, inter praestantissimos Loyolaei Patris legiferi discipulos numerandus, *defunctus adhuc loquitur;* siquidem ex ipsa eius vita catholici quidem habent, quantum sibi cavere debeant ne ab unitate atque integritate fidei desciscant, acatholici vero discant oportet, in tanta opinionum suarum ineonstantia suaeque spei ruina, nullum sibi, nisi in Ecclesia Romana, perfugium, nullum aeternae salutis patere praesidium. Nonne Canisii labores et sudores, studia et scripta huc demum pertinuere, ut, sartâ tectâque, tot inter eius aetatis discrimina, nostrorum fide, quicumque in Germaniae finibus vel alibi a catholica unitate defecerant, ad unum Christi ovile, reconciliatâ cum Apostolica Sede concordiâ, reverterentur? Atque videtur provisum divinitus ut strenuus hic haeresis novatorum eversor per haec quidem tempora ad sanctorum caelitum honores eveheretur, cum, ubique terrarum et – quod est multo probrosius – in hac ipsa Urbe, ubi Christus Iesus infallibile veritatis magisterium constituit, omne genus insidiae imperitorum fidei ab acatholicis tenduntur; eo enim auspice ac patrono, sperandum, fore ut solida serpenti haeresi obiiciantur repagula. Verumtamen, Beatissimi Patris iussu ac nomine, ad postulationem ve-

stram, aequam sane et honestam, respondeo, velle ipsum, ante quam Ecclesiae sanctae desideria atque optata perficiat, totam caelestem Curiam, ad lumen sibi impetrandum, invocari.

II. Sanctissimo Domino Nostro placet decretoriâ paulisper supersedere sententiâ, dum a vobis universis, ad uberiora caelestis sapientiae dona sibi concilianda, Spiritus Paraclitus suppliciter imploretur.

III. Advenit tandem horae momentum, cum inerrans fidei Magister beato Petro Canisio sanctorum caelitum honores decernet, eundemque praeterea Ecclesiae Doctorem renuntiabit. Qua igitur decet veneratione et obsequio, oraculum Petri in Pio viventis audite omnes, quotquot adestis, universus audiat catholicus orbis.

Tum consueta suprarelata formula, congruis congrua referendo, Ss.mus Dominus Noster Beatum Petrum Canisium Sanctum esse decrevit et Doctorem Ecclesiae Universalis edixit; eiusque commemorationi diem XXVII aprilis attribuit, loco diei natalis quae fuit XXV decembris. In solemni vero Missa papali haec habita est

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Ecclesiam sanctam Christus Dominus cum, suae promissionis memor, opportuno nunquam adiumento destituat, tum calamitosissima quaque tempestate summos sanctitatis laude viros excitare consuevit, qui, *potentes in opere et sermone*, regnum suum in terris fortiter tueantur lateque proferant. Ita, maxime necessario rei christianae tempore, clarissimus ille fidei et defensor et apostolus exstitit, Petrus Canisius; in quo quidem apparuit, quam vere dicatur, novum Ecclesiae militanti per Ignatium Loyolaeum a Deo datum subsidium. Hic enim nascentis societatis Ignatianae eximius alumnus non uno nomine Iesu Christi Sponsae laboranti profuit. Profuit quidem omnium exemplo virtutum, in quibus, a pueritia ad extremam usque senectutem, tam mirabili ascensione profecit, ut maximam aequalibus suis admirationem moveret. Profuit etiam litterarum scientiâ exquisitissimâque divinarum rerum doctrinâ, quam Scripturis sacris operibusque

Patrum assidue pervolutandis alebat; quod autem cum plena theologiae positivae – quam vocant – cognitione, Scholae sententiarum lumina coniungeret, non est cur miremur, eundem, ad oppugnandos immanes haereticorum errores, armatissimum sane militem in aciem descendisse. Profuit denique susceptis toleratisque, quinquaginta fere annos, omni sibi quiete interdicta, laboribus; etenim, per eam temporis diuturnitatem, quemadmodum cleri disciplinam populique mores – eorum etiam animis, qui christianae societati praeessent, ad vigilantiae diligentiaeque studium exacuendis – restituere contendit, sic haeresi, et vitiis quae viam ad haeresim sternerent, adversari nunquam destitit.

Itaque sanctum hunc novensilem, qui – eo ipso anno in Geldria ortus, quo Ignatius in Hispania ad bonam se frugem perfectiusque institutum recepit et nonnullarum Germaniae provinciarum ab Ecclesia Romana induci coepit discidium – vetustae Batavorum gentis candidum tenacissimumque referebat ingenium, non tam Ignatii Patris propiorumque moderatorum, quam Summi Pontificis iussa ad id munus destinavere, ad quod, prope sepulcrum Petrianum in hac ipsa templi maiestate orans, se, quasi alterum Bonifacium, divinitus vocari intellexerat. Cum autem probe nosset, nescire tarda molimina Spiritus Sancti gratiam, umbratilem carissimamque domus suae religiosae palaestram deserens, athletae instar in pulverem et solem prodeuntis, provinciam sibi delatam capessere, nulla interposita mora, properavit. Luctatorem sane animo promptissimum non difficultates sexcentae, non vitae discrimina, non inimicorum insidiae, non indignitates contumeliaeque, non itinerum incommoda, cum ieiuniis vigiliisque coniuncta, ab incepto deterruerunt; secum enim ipse reputabat, Apostolos Christi a conspectu concilii gaudentes abiisse quoniam digni habiti erant qui pro nomine Iesu contumeliam paterentur, et omnes, qui pie voluissent vivere in Christo Iesu, persecutionem esse passuros. Populares igitur catholicos in fide confirmavit et haereticorum ad Ecclesiam reditum perseveranter adiuvit, sive alumnos sibi creditos docuit, sive in aedibus sacris contionatus est, sive cum novatoribus aut in athenaeis aut in publicis

consessibus aut in foro, quotiescumque fidei morumque integritatis causa agebatur, disputavit invictus. Quod autem Canisium adversarii canem per ludibrium cognominabant, id profecto in eius laudem atque honorem cedit: etenim, quasi canis fidelis, eos omnes, qui dominicum gregem appeterent, non tam clamando quam repugnando disiecit. Ubi autem sibi adesse praesenti et alloquenti non licuit, illuc scripta sua pervenerunt, mirabilis ille praesertim *Catechismus*, qui, in omnes paene linguas conversus atque in totum terrarum orbem, inque eas regiones potissimum quibus extremum haeresis periculum immineret, invectus, germanae catholicae doctrinae peperit victoriae laetitiam. Nec minus ad eiusdem doctrinae tuitionem contulerunt Canisii vel epistulae. in plura nunc volumina collectae, vel scripta in Centuriatores edita, quae, etsi, ob urgentiores causas, moderatorum iussu, intermissa sunt, incitamento tamen immortalis memoriae Cardinali Baronio fuere, ut in huius ipsius locum, suorum *Annalium* compositione, succederet. Alterius quidem post Bonifacium Germaniae apostoli praestantissima sane doctrinae copia ac gravitas, a decessore Nostro Leone XIII, per Encyclicas Litteras, ante annos septem et viginti, iis celebrata laudibus, quae vix eum decere viderentur cui Doctoris appellatio nondum decreta esset, Nobis omnino suasit, ut Canisium unâ eademque sententiâ et inter sanctos caelites et inter Ecclesiae Doctores adscriberemus, quemadmodum paulo ante fecimus et per Decretales Litteras mox conficiendas declaraturi item sumus: quod ut iniremus consilium, impulere praeterea postulatoriae, quas vocant, epistulae, a compluribus episcopis, facultatibus theologicis et studiorum Universitatibus ad Nos haud multo ante datae. Cum, ceteroqui, Sancti huius Doctoris novensilis actio et apostolatus ad gentes bene multas, ut ad Alsatiam et Helvetiam, ut ad Bohemiam et Poloniam, ut ad Austriam et Hungariam et Italiam, pertinuerit, ubi etiam iuventuti instituendae, Seminariis conlegiisque conditis, mirifice prospexit, nonne videtur Deus ipse universis eum gentibus colendum imitandumque, veluti in signum unitatis et pacis, singulari quadam opportunitate, proponere?

Utinam nobis omnibus, triumphalem Redemptoris nostri reditum ad Patrem hodierno die recolentibus, auspicato contingat, ut, sancti Petri Canisii vestigia persecuti, eiusdemque patrocinio subnixi, partem tandem aliquando in sempiterno aevo cum Christo habeamus, cui sit laus et honor et gloria in saecula saeculorum. Amen.

III

IN SOLEMNI CANONIZATIONE

BEATARUM VIRGINUM MARIAE MAGDALENAE POSTEL ET MAGDALENAE SOPHIAE BARAT, PERACTA DIE XXIV MAII MDCCCCXXV.

Triplicem de more postulationem, per Advocatum Sacri Consistorii Vincentium Sacconi peractam, hae excepere Ss.mi Domini Nostri nomine datae responsiones:

I. Postulationi huic vestrae parat Sanctissimus Dominus Noster concedere, eoque libentius, quia beatae virgines Maria Magdalena Postel et Magdalena Sophia Barat sibi dignissimae videntur quas summis Ecclesiae honoribus afficiat. Quod autem per sententiam Apostolici, quo fungitur, magisterii uno eodemque die ipsarum consecretur gloria, contingere id putat non incommode, immo rebus ab utraque gestis omnino congruenter. Gallorum enim nationi, apud quam tam crebro, qua late patet, emergit viretque flos sanctitatis, ambae a Christo Iesu Redemptore hominum amantissimo datae sunt fere eodem tempore, earundemque vita idcirco videtur ad extremam usque senectutem producta, ut, testes eorum quae ex illa rerum eversione exeuntis saeculi duodevicesimi acciderant civibus suis detrimenta, in damnis eiusmodi sarciendis procurandaque aeterna hominum salute diu multumque versarentur. Nam sodalitatem religiosarum mulierum unaquaeque suam condidit, quibus esset propositum, cum ad vitae perfectionem omni ope niti, tum puellis ad pietatem et ad sacras profanasque disciplinas instituendis se totas devovere: quae quidem sodalitates, spiritu suae quaeque matris imbutae, quantum procedente tempore percrebuerint, quot comparaverint religioso statui alumnas, christianaeque societati dederint et daturae in posterum sint matresfamilias sancto hoc nomine dignas, dicere ac providere vix attinet. In utraque autem innocentissima virgine si admirari licet asperrimam per-

petuis cruciatibus vitam, at multo magis perfectam sui despicientiam, cum magnitudine et fortitudine animi ceterisque virtutibus coniunctam. Verum, ante quam ambae in luce catholici orbis collocentur et cultui imitationique christifidelium proponantur, Beatissimi Patris voluntas est, ut superni sibi luminis claritatem omnes, quotquot adestis, precibus ad totam caelestem Curiam illico adhibendis, impetretis.

II. Vobis Beatissimo Patri iterum instantibus, ut duabus illis virginibus, quarum causam suscepistis, sanctorum caelitum gloriam decernat, respondere iubeor, cupere ipsum, ut uberior sibi Spiritus Sancti gratia ante imploretur.

III. Gaudeant iam nunc, optati sui tandem compotes, religiosae mulieres cum Scholarum Christianarum a Misericordia, tum Societatis a Sacro Corde Iesu, earundemque gaudium et laetitiam universus catholicus orbis participet. Etenim hoc ipso horae momento beatas virgines Mariam Magdalenam Postel et Magdalenam Sophiam Barat Pius, Petri in supremo magisterio successor, tamquam splendidissima triumphantis Ecclesiae lumina colendas venerandasque esse oraculo suo declarabit.

Quod cum feliciter configisset, die commemorationis assignata Sanctae Mariae Magdalenae Postel, Virgini non Martyri, XVI iulii, Sanctae vero Magdalenae Sophiae Barat, Virgini non Martyri, XXV maii, Missam solemniter Beatissimus Pater cantavit, in qua haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Quod Christus Dominus, ut ex evangelio didicimus, apostolis suis, ad eos in fide confirmandos, spopondit, se cum iis futurum *omnibus diebus usque ad consummationem saeculi*, id profecto usque adhuc evenisse novimus, ut quo trepidiores res esse atque in societatis humanae venis visceribusque plus mali periculique insidere videretur, eo praesentiora laboranti Ecclesiae remedia, excitatis viris feminisque sanctissimis, divinus eius Auctor suppeditaverit. Quod, si unquam alias, luce clarius apparuit in illa omnium turbulentissima conversione Galliae, cum, praeter alios, sanctae novensilis Mariae Magdalenae Postel vis

ac virtus magnifice eluxit. Nam qui sacerdotes iusiurandum a Pontifice vetitum, ad quod minaciter adigebantur, recusavissent, eos ad necem quaesitos, ipsa, periclitata continenter vitam, occulere; domi, ex potestate sibi facta, res sacras et Augustum Sacramentum, coram quo interdiu noctuque seraphicis liquescebat ardoribus, asservare ac tueri amantissime; pueros christiana eruditos doctrina ad divinum epulum suscipiendum instituere; omnia experiri ne quis, nisi Sacramentis refectus, de vita decederet; cum vero civiles fluctus aliquantum quievissent, ob valde imminutum sacerdotum numerum, facta quodammodo sacerdotalis particeps officii, aeternas populo veritates denuntiare.

Rebus tandem in patria compositis, cum gravissima religionis damna sarcienda essent, ambae, quas ad sanctorum caelitum numerum adscripsimus, virgines id muneris, divino quodam instinctu, pro sua quaeque parte, pro suis quaeque viribus, capessiverunt. Reparari quidem res funditus in Gallia oportebat, cum e popularibus bene multi officiorum suorum conscientiam amisissent, et optimates, post diuturni exsilii angustias et incommoda, si non in integrum, saltem in partem aeris sui restituti, soluto iam ab praeteritis molestiis animo, in iucunditates vitae effervescerent. Visae propterea sibi sunt cum Maria Magdalena Postel, tum Magdalena Sophia Barat, nihil quicquam se fructuum laturas, nisi rectae succrescentium aetati suae puellarum institutioni consuluissent. Altera igitur Societatem Scholarum Christianarum a Misericordia, per incredibilia omne genus impedimenta et inopiae sollicitudinumque aculeos, ea mente condidit, ut, quod pueris Ioannes Baptista de La Salle educationis sanctae praesidium ministraverat, id ipsum alumnae suae puellis humili loco natis praestarent: in quo nemo non miretur, sanctam novensilem, licet alterum et sexagesimum ageret annum, minime tamen dubitasse – tanto iuventutis tuendae studio flagrabat – periculum scientiae suae facere, ut sibi docendi venia legitime impertiretur. Altera vero, quae tum, cum nondum ex pueris excesserat, de ortu suo rogata, solebat candide venusteque respondere, se ex igne prodiisse – constat enim, qua ipsa nocte

in lucem edita est, natale oppidum flammis fere totum absumptum esse - reapse igne, quem e Sacro Corde Iesu cepisset, incensa, societatem Sororum eo titulo constituit, et, quamquam voluit unicuique conlegio vel domui ludum tenuioribus puellis erudiendis accedere, praecipuam tamen curam de nobilibus divitibusque adhiberi iussit. Neque enim feminam prudentissimam fugiebat, contingere saepius, ut, qui claritate generis commendantur omnibusque copiis circumfluunt, longe ii miserabiliorem, quam qui bonis fortunisque egent, animi et spiritus egestatem urbanitatibus munditiisque contegant; nobilibus vero matribusfamilias ad sanctimoniam a pueritia conformatis, facile futurum, ut ipsae, praeter viros liberosque suos, proximos quoque e populo non tam verbis quam exemplo ad serviendum fideliter Deo permoverent.

Itaque nemo non videt, unum idemque demum consilium novensiles sanctas persecutas esse, ita animo comparatas, ut privatum publicumque bonum proveherent, se operamque suam silentio, quoad fieri poterat, occultantes: unde, Deo auctore, qui exaltare consuevit humiles, factum est, ut non modo insignes in iis virtutes, sed etiam singularia dona praecipuo quodam splendore niterent. Quamobrem summas ex harum sanctarum virginum vitae documentis ac patrocinio utilitates Nobis spondemus ac pollicemur, nec profecto minores portendimus ex illo, quem religiosa utriusque soboles exercet, fere per totum terrarum orbem, sanctae puellarum educationis apostolatum. Quem quidem apostolatum geri nunc eo actuosius necesse est, quo pluris interest, excitari vulgo christianos spiritus, et femineum sexum non ad perdendos sed ad emendandos servandosque homines, quibus valet naturae gratiaeque donis, adiuvare.

O utinam castissimam atque ad omne opus bonum instructam iuventutem sanctae hae virgines aetati nostrae posteritatique deprecatione sua a Christo Iesu impetrent: utinam omnes, quotquot peregrinamur a Domino, earum vestigiis sic ingrediamur, ut plena caelestis patriae beatitate cum iisdem denique fruamur in saecula saeculorum. Amen.

IV

IN SOLEMNI CANONIZATIONE

BEATORUM CONFESSORUM IOANNIS BAPTISTAE M. VIANNEY ET IOANNIS EUDES, HABITA IN BASILICA VATICANA, DIE XXXI MAII MDCCCCXXV, IN FESTO PENTECOSTES.

Ad triplicem postulationem instanter, instantius, instantissime *factam per Advocatum Consistorialem Augustum Milani, ab E.mo P. D. Antonio Card. Vico, Canonizationis Postulatore, R.mus D. Nicolaus Sebastiani, Secretarius Litterarum ad Principes, Sanctitatis Suae nomine, haec respondit:*

I. Qui de beatis confessoribus Ioanne Baptista Vianney et Ioanne Eudes inter sanctos caelites recensendis postulavistis, non vos profecto ignoratis, quantam animi voluptatem Beatissimus Pater, tribus diebus festis proxime superioribus, ex latis in simili re decretoriis sententiis perceperit. Iidem facile intellegitis, quae hodie agitur causa, fieri non posse, quin ea summo fidei Magistro catholicoque nomini universo et maximam pariat laetitiam et optimam afferat spem salutarium fructuum; siquidem sollemnia haec eo spectant, ut splendidissima illa duo sacerdotalis officii et apostolatus lumina ad venerandum imitandumque, praesertim utrique clero, proponantur. Alter enim eorum, minus a paterno cognomine quam ab humili vico, ubi curionem ageret, notus atque appellatus, gregem suum, a christianae vitae instituto fere alienum, non quidem arte expolitis verbis sed caritate flagrantibus, maxime autem precibus lacrimisque apud Deum instando, sic emendavit, ut ad interiorem cum Deo coniunctionem adduxerit. Atque is praeterea, quadraginta annorum spatio, in tribunali admissis expiandis, consiliarius, afflictorum consolator, animarum culpis obrutarum medicus perfectionisque omnis impulsor talis exstitit, ut ad ipsum, vel sedecim diei horas eo in ministerio perseverantem, perpetua quadam peregrinatione, hominum quotannis plus septuaginta millia undique confluerent. Alterum vero beatum virum, quo Conditore ac Patre legifero cum Sodalitas religiosorum hominum a Iesu et Maria, tum Sorores Dominae Nostrae a Caritate vehementer gloriantur, oratorem disertissimum ac mirabilem aeternarum veritatum praeconem Gallia omnis audivit; et, quemadmodum ipse contionari ad populum nullo tempore destitit atque interdum praefractos animos per rerum prodigia ad paenitentiam inflexit, sic multitudines hominum, nec caeli asperitate nec itinerum longitudine vel difficultatibus deterritae, ubicumque is de divinis rebus perorabat, illuc concurrere consueverant, ad eiusque pedes eiurare crimina et se ad bonam frugem recipere. Ambos igitur beatos viros in

sanctis caelitibus numerare non dubitat Pontifex; verumtamen edicit, velle se, ut, ad divinae sapientiae munera sibi impetranda, quotquot adsunt, deprecationem totius Curiae caelestis interponant.

II. Antequam iteratae postulationi vestrae concedat Beatissimus Pater, cupit ampliora Spiritus Sancti hic communiter sibi implorari lumina.

III. Cum Beatissimus Pater pro certo iam habeat, quod sibi placet, idem placere Deo, in cuius gloriam vertit quicquid hominibus sanctitatis laude conspicuis defertur honoris, decretoriam sententiam, quae diuturnam communis desiderii exspectationem compleat, confestim laturus est. Petrum igitur in Pio loquentem, intentis auribus animisque, venerabundi auditote.

Lata itaque sententia, in qua commemorationi utriusque sancti Confessoris non Pontificis diem natalem addixit, nimirum Sancto Ioanni Baptistae Mariae Vianney diem IV augusti, Sancto Ioanni Eudes diem XIX augusti, Missa Papalis de Festo Pentecostes celebrata est, et in ea fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Praeclaram Nobis et communitati fidelium laetandi causam refert illius diei veneranda sollemnitas, cum mirabiliter nascens Ecclesia, omnibus Spiritus Sancti exornata charismatis, e tacito Caenaculi recessu in lucem hominum celebritatemque primum prodiit. A quo quidem horae momento cum perennis vita atque virtus in venas immaculatae Christi Sponsae permanare coepisset – nam, teste Augustino,[1] *quod est in corpore nostro anima, id est Spiritus Sanctus in corpore Christi, quod est Ecclesia* – praesentissimo ipsa Spiritus veritatis auxilio non modo cuiusvis exstitit erroris expers, verum etiam sacrae doctrinae et caritatis germina ubique gentium, cum ad communem populorum salutem nata esset, sevit et aluit studiosissime. Divina profecto haec Spiritus Paracliti virtus, errorum contagionem ab Ecclesia amoventis, tum apertissime oculis omnium apparuit, cum Concilium Nicaeae ante sedecim saecula habitum est: cuius utinam commemoratio, mentibus animisque supernâ inlustratis permotisque gratiâ, eam, quam

[1] *Serm. CLXXXVII de temp.*

dissidentium ecclesiarum cum Apostolica Sede praecipue in votis habemus coniunctionem, accelerando redintegret. Operam, ceteroqui, quam Apostoli, ab ipso Pentecostes die, dederunt et sanguine suo veluti obsignarunt, ut orbem terrarum ab ethnica pravitate ad novam religionem traducerent, ii omnes, continuatione ac perpetuitate quadam, persequuntur, quicumque aut, abdicatis domus vitaeque commoditatibus, evangelicam lucem, simulque humanum civilemque cultum, ingenti cum labore atque etiam capitis discrimine, ad barbaros perferunt, aut in christifidelibus e vitiorum caeno extrahendis ad virtutumque exercitationem informandis, nulla aut vix ulla animi remissione, desudant. Quibus quidem sacrorum administris – cum gratia naturam non deleat sed perficiat, et alia in aliis operetur *unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult*[1] – nec similia omnibus dona, nec simili demensa modo, suppetunt ac constant; in quorundam vero animis tanta munerum caelestium insidet ubertas tantaeque efficacitatis, ut iidem cum maxima vitae sanctimonia mirabiles prorsus apostolatus fructus coniungant.

Hoc ipsum, ut nostis, in duobus iis evenit sacerdotibus, quos in sanctorum caelitum numerum modo rettulimus: unde diei huius festi gaudia Nobis et catholico nomini geminantur.

Hoc quidem loco non attinet, eo magis quod in re versamur exploratissima, utriusque exempla virtutum vitaeque curriculum fusiore sermone exsequi. Sed Nobis videmur paene oculis videre exilem Ioannis Baptistae Vianney corporis figuram, cervicem niveâ promissi capilli quasi coronâ nitentem, et gracilem vultum ieiuniisque confectum, ex quo humillimi suavissimique animi innocentia adeo et sanctitas perlucebat, ut, primo adspectu, multitudines hominum ad salutares cogitationes revocarentur. Ecquis, quantumvis obfirmato in peccatis animo, eius verbis ac lacrimis restitit? Ecquem vespertinae eius contiunculae, etsi remissa plerumque voce habitae, cum ad poenitendum, tum ad redamandum Iesum non commoverunt? Ex quo, profecto, Spiritus Sancti actio mirifice eminet, qui potest unus de indocto incultoque ho-

[1] I *Cor.*, XII, 11.

mine peritissimum facere piscatorem hominum. — Latior sane studiosae Ioannis Eudes voluntati obtigit patuitque campus. Per omnem enim Galliam vox eius intonuit, cum, aeternarum praeco disertissimus veritatum, innumerabiles ab antiquo humani generis hoste praedas eriperet divinoque Redemptori restitueret. Atque, ut cetera praetereamus, cum hic sui heredem apostolatus sodalitatem religiosorum virorum a Iesu et Maria reliquerit, tum sancti studii sui ardore Sorores Nostrae Dominae a Caritate imbuit, quas, praeter tria illa usitata, quarto voto obstrinxit et hospitio excipiendi et ad honestum vitae institutum revocandi perditas feminas, eius haud immemor misericordiae, quam Christus Iesus et Samaritanae et adulterae et peccatrici mulieri exhibuisset.

Itaque cupimus vehementer, in utrumque Sanctum novensilem sacerdotes, imitationis causâ, intueantur. Ab altero quidem, praesertim curiones, vel humilium vicorum, discant quo divinae gloriae studio, qua orationis instantia, quibus virtutum praesidiis animarum gerant procurationem; ab altero autem divini verbi praecones ac missionales cognoscant, eâ se uti eloquentiâ oportere, quae audientium non aures titillet, sed animos Christo lucrifaciat. Meminerint vero omnes, ad utriusque exemplum, non sibi ante ab apostolatus labore quiescendum, quam in suavissimo Iesu Christi, Pastorum Principis, osculo decesserint.

Atque ut eo redeamus, unde exorsi sumus, Spiritum veritatis eundemque omnis sanctitatis auctorem, cum Nostris vestras, Venerabiles Fratres, dilecti Filii, consociando preces, rei catholicae propitiare ne cessetis. *Qui invisibiliter Ecclesiam vivificat et unit*,[1] et in Nicaena Synodo prima ceterisque, decursu aetatum, oecumenicis Conciliis Patrum consulta gubernavit, o pergat ipse Ecclesiae, maiore in dies copia donorum, adesse, idemque, postulando *pro nobis gemitibus inenarrabilibus*,[2] renovet faciem terrae et christianorum omnium maturet unitatem: qui cum Patre et Filio vivit et regnat in saecula saeculorum. Amen.

[1] S. Th., *Summ. Theol.*, III, q. III, a. 8.

[2] *Ad Rom.*, VIII, 26.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

ERECTIO PRAEFECTURAE APOSTOLICAE DE TSINGTAO IN SINIS, DISMEMBRATO TERRITORIO E VICARIATU APOSTOLICO DE YENCHOWFU.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, ea ut mature praestemus Nos admonet supremi apostolatus officium, quo in terris, nullis quidem meritis Nostris, divinitus fungimur. Iamvero, cum venerabilis frater Augustinus Henninghaus, Episcopus titularis Hypaepensis et Vicarius Apostolicus de Yenchowfu, olim Scianton meridionali, in Sinis, Nos instanter flagitaverit, ut ob nimiam vastitatem in duas partes divideretur suae iurisdictionis territorium, novaque proinde Missio erigeretur; Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, audito Delegato Apostolico in Sinis, venerabili fratre Celso Costantini, Archiepiscopo titulo Theodosiensi, omnibusque rei momentis attento et sedulo studio perpensis, optatis his concedendum ultro libenterque existimavimus. Quare, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, a vicariatu apostolico de Yenchowfu seiungimus territorium, quod limitatur ad septentrionem a vicariatu apostolico de Chefoo et de Tsinanfu, ad occidentem a vicariatu apostolico de Yenchowfu, ad meridiem a vicariatu apostolico de Nankin, ad orientem mari Sinensi, quodque complectitur subpraefecturas civiles de *Mengyin Feihsien*, *Tancheng*, *Ichowfu*, *Chiicow*, *Jshni*, *Jihchao*, *Chucheng*, *Kaomi*, *Kiaochow*, *Tsimo et Tsingtao*, atque idem territorium, sic seiunctum et separatum, eadem apostolica auctoritate Nostra in apostolicam praefecturam erigimus cum nomine praefecturae apostolicae de *Tsingtao*, eamque novam praefecturam, sic per Nos erectam, alumnorum Societatis Verbi Divini de Steyl curis committimus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum, perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super

his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XI mensis februarii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

AMPLIFICATUR PRAEFECTURA APOSTOLICA DE GIBUTI IN AFRICA ORIENTALI, ADDITA REGIONE DE SOMALIA ABYSSINA, E VICARIATU APOSTOLICO DE GALLAS SEPARATA.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Ex hac divi Petri cathedra, quam divinitus obtinemus, tamquam e sublimi specula, in omnes catholici orbi regiones, vel longo terrarum marisque spatio seiunctas, oculos mentis Nostrae convertimus et quae rei sacrae procurationi melius gerendae conducant, interposita Nostra auctoritate, decernere maturamus. Iamvero, cum in praefectura apostolica de Gibuti in Africa orientali, undecim abhinc annis erecta, ob varias locorum incolarumque difficultates, res catholica haud multum profecerit, opportunum visum est consilium eius territorium, nunc plus aequo angustum, ad maiorem amplitudinem extendere, ut inde operariis evangelicis uberior et largior apostolicorum laborum campus pateat. Quam ob rem, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, totam regionem vulgo de Somalia Abyssina a vicariatu apostolico de Gallas, ad quam nunc pertinet, separamus, eamdemque sic separatam sive dismembratam praedictae praefecturae apostolicae de Gibuti adnectimus.

Haec praecipimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum amplissimè suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIII mensis februarii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

EX DISMEMBRATIONE VICARIATUS APOSTOLICI DE CHACO EFFORMATUR NOVA PRAEFECTURA APOSTOLICA DE PILCOMAYO, IN BOLIVIANA REPUBLICA.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Expedit, et Romanorum Pontificum decessorum Nostrorum usu institutoque receptum est, ut in illis partibus in quibus christiana res conspicua, favente Deo, incrementa nanciscitur, novae assurgant Missiones, ut, aucto Pastorum numero, christiani gregis custodiae satis consultum sit. Iamvero, cum vicariatus apostolicus de Chaco, intra fines Reipublicae Bolivianae exsistens, tam late pateat ut missionarii opus evangelicum satis facile ibidem nequeant exercere, opportunum visum est consilium vicariatum ipsum in duas partes dividere ac dismembrare, ita ut nova ibidem Missio constituatur. Collatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attento ac sedulo studio perpensis, Nos, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, vicariatum apostolicum de Chaco in Republica Boliviana ita dismembramus in duas partes, ut regio illa, quae est ad meridiem paralleli vicesimi secundi, in Missionem independentem atque sui iuris canonice erigatur et praefecturae apostolicae gradu, *de Pilcomayo* nuncupandae, decoretur. Eidem vero novae praefecturae de Pilcomayo ita per Nos erectae limitem, auctoritate pariter Nostra, adsignamus ad septentrionem idem parallelum vicesimum secundum, servatis quoad ceteras partes, iisdem finibus quibus vicariatus apostolicus de Chaco continebatur.

Haec statuimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum, perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis februarii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

TITULUS BASILICAE MINORIS PRO ECCLESIA METROPOLITANA PLATENSI IN BOLIVIA, ATQUE INSIGNIA PRO CAPITULO CANONICORUM.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — In finibus Reipublicae Bolivianae exstat dioecesis Platensis, quae, anno MDLI erecta, iam ab anno MDCIX etiam ad archiepiscopalem dignitatem evecta est. Eiusdem cathedralis ecclesia tum antiquitate tum eximiae artis operibus renidet; et, cum in honorem Immaculatae Virginis Mariae Deo dicata sit, sanctuarium continet « de Guadalupe » nuncupatum, in quo summis fidelium veneratione et cultu Immaculata Dei Genitrix Virgo religiosissime celebratur. Nil mirum itaque si in eadem cathedrali ecclesia Canonicorum Capitulum clerusque, ad augendam christifidelium pietatem, assidue diligenterque animorum ministerio fungantur, sacras functiones et caeremonias sollemniter peragant; idque eo magis, quod in eadem ecclesia insignes etiam Sanctorum Relliquiae coluntur, indulgentias ac privilegia Apostolica Sedes eidem contulit, eandemque populares ad divini cultus decorem et splendorem provehendum divitibus copiosisque supellectilibus donarunt et donant. Quapropter cum venerabilis frater Franciscus Pierini, ex Ordine Fratrum Minorum, hodiernus Archiepiscopus Platensis, et Capitulus ecclesiae ipsius cathedralis, totius cleri et populi vota exprimentes, humiliter Nobis preces adhibuerint, ut eandem cathedralem ecclesiam ad Basilicae Minoris gradum evehere dignaremur, Nos optatis hisce adnuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, conlatis consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, ad maiorem Dei gloriam atque ad cultus et pietatis erga Deiparam Virginem Immaculatam incrementum, apostolica Nostra auctoritate, perpetuumque in modum, praesentium Litterarum vi, ecclesiam cathedralem Platensem in Republica Boliviana in honorem Beatae Mariae Immaculatae Deo dicatam titulo et dignitate Basilicae minoris cohonestamus, eique tribuimus honorificentias et privilegia omnia, quae minoribus Almae huius Urbis Nostrae Basilicis de iure competunt. Praeterea ut publicam etiam edamus erga praefatae ecclesiae cathedralis et Basilicae Capitulum et Canonicos benevolentiae Nostrae testificationem, hisce pariter Litteris Nostris, perpetuumque in modum, canonicis iam in Capitulum eiusdem ecclesiae cathedralis Platensis adlectis vel in posterum

adlegendis, durante tamen eorum munere, et non extra dioecesis fines, concedimus ac largimur ut zonam violaceam supra vestem talarem, et numisma, vel e cordula serica vel e catena aurea pendens, imaginem Beatae Mariae Virginis de Guadalupe, quae in ipsa Cathedrali colitur, referens, supra habitum choralem gestare libere liciteque possint ac valeant.

Haec statuimus decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque, ad quos spectant, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quaquam, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VIII aprilis, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

VEN. DEI SERVUS IOSEPH CAFASSO, PRESBYTER SAECULARIS ET CONLEGII ECCLESIASTICI TAURINENSIS MODERATOR, BEATUS RENUNTIATUR

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Quintus supra sexagesimum proximo mense iunio annus recurrit, ex quo discessit ex hac mortali vita unus ex illis mirabilibus viris, qui Ecclesiam Taurinensem, saeculo decimo nono, cum maximo christifidelium emolumento, decorarunt, Venerabilis scilicet Dei Famulus, cui, nato ex honestis piisque coniugibus Cafasso in Castronovo Astensi, die XV mensis ianuarii anni MDCCCXI, ad Sacrum Fontem impositum est insequenti die nomen Ioseph. Ab incunabulis, fere cum lacte matris, christianas virtutes suxit, quibus postea puerulus, adulescens, grandis factus, atque animorum ductor, Venerabilis Dei Servus mirabiliter enituit. In pueritia, a iuvenilibus ludis alienus, orationi praesertim et catechesi christianae ad aequalium exemplum incumbebat; non modo nummos sed panem quoque et pulmentum, eidem a parentibus ad sustentationem datum, pauperibus, misericordia plenus, largiebatur; adulescentulus vero tum in patrio loco tum Cherii, quo primum in conlegio eiusdem civitatis, ut humaniores litteras disceret, missus est, sicut lilium in horto concluso, innocentia vitae, puritatis moribus florebat. Postea, sexdecim annos natus, in paroeciali ecclesia Castrinovi, in quam iam baptismatis aquis lustratus erat, Dominum No-

strum Iesum Christum sub eucharisticis velis delitescentem primum piissime sumpserat, itemque sacerdotali, serius, charactere ornatus, divinum Sacrificium primitus litaverat, clericorum habitum induit; quem ex ipso tempore Venerabilis Dei Servus gessit, illi plene congruentem interius exteriusque ducens vitam, quam luculenter Fundator etiam Piae Societatis Sancti Francisci Salesii scriptis suis testatus est. Prima autem tonsura et minoribus Ordinibus susceptis, anno MDCCCXXX in Seminarium Taurinense civitatis Cherii, ut ibidem theologos audiret, receptus est; et cum, maxima ingenii et profectus laude, theologicas ceterasque disciplinas ecclesiasticas – ad eas enim accurate ac dilucide animum suum libens continenterque intendit – didicisset, attamen inter condiscipulos moderatione atque humilitate iugiter fulsit. Presbyter consecratus mense septembri anno MDCCCXXXIII, paulo post, humillimus ut erat, ac ministerii sacerdotalis gravitate atque altitudine perterritus, praesertim in ea temporum malignitate, ob quam (post miserandam rerum publicarum eversionem, quae, primitus in Gallia excitata, multa quoque genuit in Italia contra religionem) non mediocritas sed doctrinae ac virtutum excellentia in sacerdotibus requirebatur, ut ipsi verbo et exemplo a morum corruptela atque ab erroribus temporis christifideles defendere possent, Venerabilis Dei Servus, paterna domo relicta, in Taurinensium civitatem revertit, ut in eiusdem scholis theologica studia perficeret; at, divino consilio, post aliquot dies in alumnorum numerum adscitus est Conlegii, quod iam, opera Aloisii Guala, Regiis Litteris obtentis, ab anno MDCCCXVII, Augustae Taurinorum, in vetere prope Sancti Francisci Assisiensis ecclesiam monasterio ad recte sacerdotes e subalpinis regionibus in sacris disciplinis instituendos provide erectum erat; et nunc quoque, prope Sanctuarium B. M. Virginis a Consolatione, magna florens existimatione, exstat. Post triennium, feliciter facto periculo circa theologiam moralem universam, proindeque rite adprobatus pro audiendis confessionibus sacrisque concionibus faciendis, toto animo ad spiritualem animorum procurationem se dedit; eodemque anno MDCCCXXXVI magisterium theologiae moralis, quod ad obitum usque retinuit, in ipso Conlegio ecclesiastico Taurinensi incepit, antea qua coadiutor, dein, post septem annos, uti publicus lector; idque munus ita cum alumnorum fructu gessit, ut iure meritoque Venerabilis Dei Famuli laboribus atque institutione apud Pedemontanae regionis sacerdotes plene Sanctorum Francisci Salesii et Alfonsi de Ligorio doctrinae revirescerent atque in debitum honorem restituerentur, quas illuc usque novatores ac rigoristae, erroribus Ianseniistarum imbuti, cum magna rerum religiosarum iactura et christifidelium detrimento a scholis excluserant Perspicuus, accuratus, facilis, perlucidus in docendo, nil mirum si Vene-

rabilis Dei Famulus, solidae sanaeque theologiae principiis enutritus, Sancti Francisci Salesii suavitate excultus, Sancti Alfonsi de Ligorio discretione munitus, sancti Ignatii de Loyola animorum studio succensus, quidquid ei temporis supererat in poenitentiae tribunal sollerter, fructuose, naviterque impenderet, tum in ecclesia S. Francisci, Conlegio adiuncta, atque in variis piisque civitatis domibus, tum in carceribus, in quibus praesertim eius industriae pro salute animorum obtinenda mirifice eluxerunt. Fundatori in Conlegii Ecclesiastici regimine successit anni MDCCCXLVIII, atque in officio moderatoris gerendo tam firmiter simulque tam suaviter se gessit, ut omnium admirationem excitaret. At etiam ecclesiae S. Francisci Assisiensis, Conlegio adnexae, moderator decorem domus Dei vere dilexit, cuius splendorem in supellectilibus augendis, in sacris ritibus bene, diligenter, continenterque in dies explendis, in parietum altariumque nitore servando curavit. Vitam egens pauperem, humilem, incommodisque plenam, pauperum aegrorumque sollicitus, ut ipsorum necessitatibus subveniret innumerabiles ingentesque largitiones in sacrario S. Francisci, in Conlegio, in viis civitatis, in carceribus, in domibus privatis fecit indigentibus; et saepe nova pro popularibus instituta stipe adiuvit, inter quae memoratu digna Pia Societas S. Francisci Salesii, cuius fundator carissimus Venerabili Dei Servo alumnus fuit. Suum praeterea erga christifideles caritatis ardorem et vigilantiam sacerdotalem ostendit eos sacra praedicatione erudiendo; erat enim in concionandi munere valde pro spirituali uniuscuiusque condicionis utilitate accommodatus, atque assiduus tum Augustae Taurinorum in templo S. Francisci memorato, vel in carceribus, vel in piis domibus, tum etiam in finitimis civitatibus ac dioecesibus; spiritualia praesertim exercitia sive clero sive populo cum mirabili exitu egit frequenter ac pluribus in locis, et usque ad mortem in pia exercitiorum domo prope sanctuarium Sancti Ignatii, quam Archiepiscopi Taurinensis iussu etiam moderatus est. Non solum autem verbis, sed exemplo quoque vitae suae alios docuit. Animo quidem libenti Dei Famulus vitam poenitentem duxit; constat sane eum cilicio corpus suum secreto tractasse, parcissimum in edendo, ceteris rebus stricte necessariis ad vivendum contentum fuisse. Pietate in Deum conspicua fulsit, et praecipua in Iesum Christum Dominum Nostrum sub eucharisticis velis delitescentem adorando; Deiparam Virginem semper a pueritia cultu filiali honestavit, praesertim sub titulo a Consolatione, quo Ipsa in sanctuario Taurinensi colitur; ac propterea in die sabbati Beatae Mariae Virgini dicata promeruit ex hac mortali vita discedere. Obdormivit in Domino die XXIII mensis iunii anno MDCCCLX, aetatis suae nono et quadragesimo. Nunc vero Venerabilis Dei Famuli corpus, iam in publico coemeterio sepultum, piissime adservatur

in cryptis sanctuarii Beatae Mariae Virginis a Consolatione prope illud Conlegium Ecclesiasticum, quod Dei Servus rectissime rexit. Christifidelium e tota Pedemontana regione pietas erga Venerabilis Dei Servi exuvias ex ipso tempore mortis exarsit, nec unquam postea deferbuit, ob eius sanctitatis famam, quae latius in dies percrebuit; ita ut anno MDCCCXCV processus etiam Ordinarius in archiepiscopali Curia Taurinensi inchoatus sit; quo peracto atque ad Sacrorum Rituum Congregationem adlato de more, rite apud eamdem Romanam Congregationem ipsius Dei Famuli Beatificationis et Canonizationis causa, cum haud parva christifidelium e Taurinensi archidioecesi finitimisque regionibus laetitia, iam ab anno MDCCCCVI est instituta. Absolutis igitur iis omnibus, quae in huiusmodi iudicio pertractanda erant, disceptare coeptum est super Venerabilis Dei Servi virtutibus; quas vero heroicum gradum attigisse fel. rec. Decessor Noster Benedictus Pp. XV tertio kalendas martias anni MDCCCCXXI sollemni decreto sanxit. De duobus dein miraculis, quae, Dei Famulo deprecante, divinitus patrata ferebantur, primum in Congregatione antepraeparatoria, deinceps in praeparatoria, denique in generali conventu coram Nobis habito, quaestione agitata, rebus omnibus acerrimo iudicio investigatis, die XXX iulii anni MDCCCCXXIV proposita miracula constare, ulteriusque propterea in casu procedi posse declaravimus. Cum proinde nihil, secundum sacri fori instituta, iam superesset, nisi ut Patres Cardinales Sacris tuendis Ritibus praepositi, ceterique de more consulendi rogarentur, num tuto procedi posse censerent ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli beatificationem, in generalibus Congregationis comitiis, quae die quinta mensis augusti praeteriti anni, coram Nobis habita sunt, tum iidem S. R. E. Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores, sententiam affirmativam, consensu unanimi, dixerunt. Nos vero in re tanti momenti aperire Nostram mentem cunctati sumus, donec enixis precibus supernum antea lumen posceremus. Quod quidem cum fecissemus, die prima novembris eiusdem anni MDCCCCXXIV, religiosissime litato Eucharistico Sacrificio, adstantibus venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, nec non dilecto filio Nostro Caietano S. R. E. Diacono Cardinali Bisleti, causae relatore, et Reverendis Dominis Alexandro Verde, eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis a secretis, et Angelo Mariani, Fidei promotore generali, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilis Servi Dei Iosephi Cafasso beatificationem. Quae cum ita sint, precibus permoti Archiepiscopi Taurinensis et ceterorum in subalpinis regionibus Episcoporum, auctoritate Nostra apostolica, concedimus ut idem Venerabilis Ioseph Cafasso, presbyter saecularis et Conlegii Ecclesiastici Taurinensis moderator, Beati

nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus et lypsana, seu relliquiae, publicae venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda; itemque permittimus ut imagines eiusdem Dei Famuli radiis decorentur. Praeterea, eadem auctoritate Nostra, concedimus ut de eo quotannis Officium recitetur de Communi Confessorum non Pontificum, cum Lectionibus propriis per Nos adprobatis, et Missa propria, per Nos pariter adprobata, servatis rubricis, celebretur, sed tamen in Taurinensi dumtaxat archidioecesi. Denique largimur ut sollemnia beatificationis Venerabilis Dei Famuli Iosephi Cafasso, servatis servandis, in memorata archidioecesi, die ab Ordinario designanda, celebrentur intra annum ab iisdem sollemnibus in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana rite peractis. Non obstantibus constitutionibus atque ordinationibus Apostolicis, nec non decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuslibet. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint, et sigillo Cardinalis Praefecti obsignata, eadem prorsus fides in disceptationibus, iudicialibus quoque, habeatur, quae voluntatis Nostrae significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud S. Petrum, sub anulo Piscatoris, die III mensis maii, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VI

VEN. SERVAE DEI IPHIGENIA A SANCTO MATTHAEO, E CONGREGATIONE SORORUM AB ADORATIONE PERPETUA SANCTISSIMI SACRAMENTI, ELISABETH TERESIA A SACRO CORDE IESU, ORDINIS URSULINARUM, MARIA ROSA, ORDINIS SANCTI BENEDICTI, MARIA A SANCTO HENRICO, ORDINIS CISTERCIENSIS, ET SOCIAE, BEATAE RENUNTIANTUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Adolevit Martyrum purpurata sanguine Ecclesia, sed fortissimorum heroum seriem, qui, effuso sanguine, testimonium Christo reddiderunt, nulla unquam conclusit aetas, et fastorum ipsorum tabulae novis semper enitent titulis. Id quidem evenit luctuosis illis temporibus quibus in Gallia, saeculo XVIII exeunte, grassante teterrima rerum publicarum seditione, impia quoque saevit a christiani nominis osoribus excitata persecutio, qua plures sacerdotes,

religiosi viri et deturbatae a claustris atque in odium fidei interemptae moniales gloriosum martyrium fecere. Has inter Deo sacras virgines, quae, veterum fidei adsertorum facinora aemulatae, atrocissima quaeque pro Christo pati, ipsamque cruentam vitae iacturam facere non dubitarunt, duae supra triginta accensentur sanctimoniales, quarum haec sunt nomina religiosa: Soror Iphigenia a Sancto Matthaeo, Elisabeth Teresia a Sacro Corde Iesu, Maria Rosa, Maria a Sancto Henrico, et harum Sociae soror a Sancta Pelagia, soror Theoctista Maria, soror a Sancto Martino, soror Rosa a Sancto Xaverio, soror Martha ab Angelo bono, soror Magdalena a Matre Dei, soror ab Annunciatione, soror a Sancto Alexio, soror Amata a Iesu, soror Maria a Iesu, soror a Sancto Ioachim, soror a Sancto Augustino, soror Maria ab Angelis, soror Magdalena a Sanctissimo Sacramento, soror Catharina a Iesu, soror a Sancta Francisca, soror a Sancta Sophia, soror Agnes a Sancto Ludovico, soror a Sancto Bernardo, soror a Sancto Basilio, soror a Sancta Melania, soror a Sancta Sophia, soror a Sancto Gervasio, soror a Sancto Francisco, soror a Sancto Michaële, soror a Sancto Andrea, soror a Sancta Rosalia et soror a Sacro Corde Mariae. Ex hoc glorioso manipulo soror Maria Rosa ad Ordinem pertinet Sancti Benedicti; soror Iphigenia a Sancto Matthaeo, cum duodecim in passione sociis sororibus, pertinet ad Congregationem, quae ab adoratione perpetua nomen sumit; soror Elisabeth Teresia a Sacro Corde Iesu et quindecim illius sociae Ursulinae sanctimoniales sunt, eisque binae adiicendae germanae sorores, Maria a Sancto Henrico et soror a Sacro Corde Mariae, quae, cum ab asceterio Avenionensi Sanctae Catharinae Ordinis Cisterciensis depulsae fuerint, in coenobium Ursulinarum se receperunt, unaque cum illis commune perpessae sunt extremum supplicium. Cum de Martyribus agitur *sola mors est in qua residet heroicitas*, ideoque vitam anteactam inquirere non expedit; iuvat tamen addere has omnes ancillas Dei, posthabitis florentis aetatis illecebris, mundi voluptatibus ac divitiis reiectis, ipsisque parentibus relictis, sibi Christum in Sponsum eligere maluisse et caelestem sequi Agnum, qui inter lilia pascitur. Inter civiles tumultus et pericula imminentia, nihil prudentes virgines de religiosa Regularum observantia remiserunt, nihil de officiis ipsarum instituti propriis; atque in constanti bonorum operum exercitatione perseverarunt, donec in vincula coniectae fuerunt. In publicum carcerem Arausione detrusae, custodiam in asceterium mutarunt, et, licet captivae, nunquam ab oratione et rerum divinarum commentatione cessarunt, neque a consuetis pietatis officiis abstinuerunt, ut se impendenti morti, divina impetrata ope, compararent. Tunc vere apparuit quid possit Christi fides; tunc debiles ac mites feminae heroicae fortitudinis exempla perhibuerunt miranda. Ad tribunal raptae, interritae impiis

iudicibus responsa dederunt priscis martyribus digna; nimirum usae sunt illa lingua, qua veteres fidei adsertores utebantur, secundum divinam illam promissionem: «Dabitur vobis in illa hora quid loquamini» (Matth., X, 19). Omnes, uno ore, propositum sibi iuramentum libertatis et aequalitatis, uti ab Ecclesia vetitum, detrectarunt; ut fidem servarent, mortem oppetere non expaverunt; etenim singulae, iureiurando recusato, quasi phanatismi sontes, a nefario iudice capite damnabantur. Antistita et natu maiores moniales Socias in fide, verbo atque exemplo, firmabant; ductas ad tribunal precibus comitabantur et votis; accepto damnationis nuntio, morituras in supremo agone Deo commendabant. Die quarta mensis iulii anno MDCCLXXXXIV prima vice nonnullae ex invicto agmine damnatae et continuo securi percussae fuerunt, novies eodem vertente mense de illis supplicium sumptum est, omnesque, alia post aliam lethale pegma adscenderunt. Iudicibus et ipsis carnificibus gratias agentes quod eorum ope tam cito ad Agni nuptias properarent, hilari vultu et suavibus cantibus Domino benedicentes processerunt ad mortem, ac patibulum deosculatae, ipsis caedis ministris obstupescentibus ac trepidantibus, strenuissime ac caelesti perfusae laetitia, innocens caput securi obtruncandum obtulerunt. Caeli terraeque admiratione dignum spectaculum! Soror Iphigenia, ut Sociis exemplo esset in morte, celeri pede, *dissolvi* cupiens *et esse cum Christo*, gradus pegmatis conscendit. Soror Maria Theoctista properavit ad supplicii locum psalmum *Magnificat* elata voce concinens. Soror a Sancta Pelagia, in patibuli conspectu complexa Socias, illis bellaria diribet, aiens: *Accipite nuptiarum mearum munuscula.* Soror Martha ab Angelo bono, tentata ab immundo carnifice: *Absolve cito opus tuum* – respondit – *caelestis enim Sponsi amore langueo.* Sic omnes fortissimae Heroides gloriosum in conspectu Domini martyrium consummarunt, caelestibus etiam signis illustratum; haud enim silentio praetereundae sunt insperatae trium ex persecutoribus et accusatoribus conversiones, itemque beneficia plura quae assequutae sunt religiosae ipsarum virginum familiae, nonnullaeque a morbis sanationes quae naturae vires excedere omnino videntur, illarum intercessione divinitus impetratae. Quare, cum invaluisset in populo fama martyrii, et etiam a gravibus rerum gestarum scriptoribus harum Dei Ancillarum caedes verum ac formale martyrium appellata sit, ipsaeque tamquam Christi martyres in odium fidei peremptae haberi coeptae fuerint ac recoli, de Beatorum Martyrum honoribus ipsis tribuendis, penes Sacrorum Rituum Congregationem Causa inchoata est, et in Curia dioecesis Avenionensis, cuius intra fines gloriosum agmen obtinuerat coronam, processus Ordinarii adornati sunt, omnibusque rei momentis sedulo studio perpensis, cla. me. Decessor Noster Benedictus Pp. XV, die XIV mensis iunii anni MDCCCCXVI huius

causae introductionis decretum sua manu obsignavit. Continuo proposita quaestio est de martyrio martyriique causa, et cum post accuratissimam disceptationem constiterit harum triginta duarum virginum internecionem apprime evenisse in christiani nominis odium, et solam fidem fuisse illius causam, Nos sollemni decreto, edito XIV kalendas apriles vertentis Anni Sancti, de earundem Ancillarum Dei martyrio martyriique causa constare declaravimus. Super signis sive miraculis dispensatum est. Cum igitur de martyrio materiali ac formali constaret, illud supererat, ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur, an, stante approbatione martyrii martyriique causae, nec non dispensatione a signis sive miraculis, tuto procedi posse censerent ad sollemnem earundem Servarum Dei Beatificationem. Hoc praestitit venerabilis frater Noster Vincentius S. R. E. Cardinalis Vannutelli, Episcopus Ostiensis et Praenestinus, Sacri Conlegii Decanus, Causae relator, in generalibus comitiis coram Nobis in Vaticanis aedibus habitis, die XXI mensis aprilis huius anni, omnesque, tum S. R. E. Cardinales tum qui aderant Patres Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre luminum caelestis sapientiae auxilium impetraremus. Quod cum impensis precibus fecissemus, tandem kalendis maiis currentis anni, Eucharistico Sacro rite litato, accitis adstantibusque VV. FF. NN. Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, et Vincentio S. R. E. Cardinali Vannutelli, Episcopo Ostiensi et Praenestino, Sacri Conlegii Decano et Causae Relatore, una cum dilectis filiis Angelo Mariani, Fidei promotore generali, nec non Alexandro Verde, eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad super enunciatarum Famularum Dei beatificationem. Quae cum ita sint, Nos, precibus etiam permoti tam Congregationis Sororum ab adoratione perpetua Sanctissimi Sacramenti, quam Ordinum Ursulinarum, Sancti Benedicti ac Cisterciensis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, facultatem facimus ut venerabiles Ancillae Dei Iphigenia a Sancto Matthaeo, e Congregatione Sororum ab adoratione perpetua Sanctissimi Sacramenti, Elisabeth Teresia a Sacro Corde Iesu, Ordinis Ursulinarum, Maria Rosa, Ordinis Sancti Benedicti, Maria a Sancto Henrico, Ordinis Cisterciensis, nec non earum in passione Sociae soror a Sancta Pelagia, soror Theoctista Maria, soror a Sancto Martino, soror Rosa a Sancto Xaverio, soror Martha ab Angelo bono, soror Magdalena a Matre Dei, soror ab Annunciatione, soror a Sancto Alexio, soror Amata a Iesu, soror Maria a Iesu, soror a Sancto Ioachim, soror a Sancto Augustino, soror Maria ab Angelis, soror Magdalena a Sanctissimo Sacramento, soror Catharina a Iesu, soror a Sancta Francisca,

soror a Sancta Sophia, soror Agnes a Sancto Lodovico, soror a Sancto Bernardo, soror a Sancto Basilio, soror a Sancta Melania, soror a Sancta Sophia, soror a Sancto Gervasio, soror a Sancto Francisco, soror a Sancto Michaële, soror a Sancto Andrea, soror a Sancta Rosalia et soror a Sacro Corde Mariae, Beatae in posterum appellentur, earumque corpora et relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines radiis decorentur. Insuper eadem Nostra auctoritate concedimus, ut de illis recitetur Officium, et Missa celebretur de Communi Virginum et Martyrum iuxta rubricas Missalis et Breviarii Romani. Eiusmodi vero Officii recitationem et Missae celebrationem fieri dumtaxat concedimus in dioecesi Avenionensi, in qua passae sunt, nec non in omnibus templis ac piis domibus, ubique terrarum sitis, quae pertineant ad Congregationem ab adoratione perpetua Sanctissimi Sacramenti, nec non ad Ordines Ursulinarum, Sancti Benedicti ac Cisterciensem, ab omnibus fidelibus, tam saecularibus quam regularibus, qui Horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus confluentibus ad templa in quibus Beatarum ipsarum festum celebretur. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis earundem Ancillarum Dei peragantur cum Officio et Missa duplicis maioris ritus, idque fieri concedimus in praefata dioecesi et in templis sive oratoriis, quae nominavimus, die per Ordinarium designando intra annum, postquam eadem sollemnia in Patriarchali Basilica Vaticana fuerint celebrata.

Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis nec non decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta et Cardinalis Praefecti sigillo munita sint, in disceptationibus, etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi his ostensis Litteris haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die x mensis maii anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD EMUM P. D. EUGENIUM, TIT. SS. SILVESTRI ET MARTINI, S. R. E. PRESB. CARD. TOSI ARCHIEPISCOPUM MEDIOLANENSEM, QUEM DELIGIT LEGATUM SUUM AD CORONAS IMPONENDAS INFANTI IESU ET BEATAE VIRGINI DE FONTANELLATO, IN DIOECESI PARMENSI.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod Sanctuarii de Fontanellato laus ac fama non modo in dioecesis Parmensis totiusque Aemiliae finibus percrebrescit, sed etiam apud exteras gentes – quacumque missionales e Sodalitate Parmensi a Francisco Xaverio in ethnicos Christo lucrandos incumbunt – mirari cui liceat quando, trium decursu saeculorum, a Beatissima Virgine, cuius simulacrum publicae ibi est venerationi propositum, tot tamque mirabilia christianus populus beneficia impetravit? Namque, ut maiores memoriae prodiderunt, et monumentis recentiorum aetatum commendatum est, Virgine de Fontanellato deprecatrice saepenumero contigit, ut ad fidem bonamve frugem homines atque ad sanitatem ex improviso reverterentur, praetereaque damna et pericula effugerent, quae sibi suisque rebus impenderent. Comperimus item, praecipuo quodam amantissimae Matris patrocinio pueros eius regionis ad hunc diem fruitos esse: feruntur enim alii, in puteos fossasque delapsi, incolumes inde emersisse, impliciti alii rotis gravissimorum curruum, integri exsiluisse atque intacti; alii aut caeci a nativitate aut muti et surdi aut membris capti debilesque visum, vocem, auditum motumque recuperasse. Quorum profecto miraculorum luculento sunt testimonio cum tabulae votivae, quibus sacrae Aedis parietes vestiuntur toti, tum ingens peregrinorum multitudo, qui quotannis, praesertim mensibus augusto et septembri, pedibus interdum, vel nudis, iter ingressi, undique illuc, implorationis grative animi ergo, conveniunt. Nec, dilecte fili Noster, ignoras, quem uterque habuimus in archidioecesi regunda decessorem, s. m. Patrem Cardinalem Andream Ferrari, non tam ob veterem clericorum Parmensium consuetudinem, quam quia aegrotans puerulus, matre sua ante Simulacrum in preces lacrimasque effusa, ad sanitatem restitutus erat, novensilem sacerdotem ibi primum litasse et saltem semel in anno litare postea consuevisse: a quo piae memorisque voluntatis officio ipsum nec operosa gregis cura nec is, quo demum abreptus est, morbus unquam detinuerunt. Quodsi talia Dei Genetrix beneficia eo loco fidelibus abunde continenterque largitur, misericordiae Virginis congruunt sane ac respondent popularis pietatis argumenta ac

significationes. Cuius quidem rei testem appellari adhiberique liceat Parmensem Antistitem, cui, ex collata communiter stipe, copiae facultatesque suppetiere tum ad sanctuarium – abhinc duos et viginti annos Basilicae titulo auctum – nova et magnifica fronte ornandum, tum ad coronas affabre conficiendas ac caelandas, quibus Deiparae et Infantis Iesu capita decretum est longe sollemniore ritu redimiri quam annis MDCLX et MDCCLXXI factum est. Cum autem ut eiusmodi eventum, Nostra interposita auctoritate, participaremus, a venerabili fratre Archiepiscopo Episcopo Parmensi, a Moderatoribus Dominicianae familiae, quae divinum cultum animarumque salutem in Basilica provehit, itemque a primoribus cleri populique rogati simus, placuit eorundem optatis benigne concedere. Itaque te, dilecte fili Noster, quemadmodum praemoneri iussimus, Legatum Nostrum deligimus ac renuntiamus, qui sacris sollemnibus mense maio Parmae habendis Nostro nomine praesideas, et coronas, quas prius Nosmet ipsi prece sancta lustrabimus, Virgini de Fontanellato et Infanti Iesu, quem Ipsa in ulnis sustinet, veluti manibus Nostris imponas. Quam quidem ad Legationem amplissimam ut te vocaremus, suaserunt et Nostra in te benevolentiae caritas et pietas in Virginem tua; at potissimum ea Nos impulit cogitatio, decere omnino, quod in memoriam decessoris Cardinalis Ferrari aeneum erectum est in area Basilicae monumentum, illud a te detegi ac dedicari. Quod igitur in dioecesi Parmensi Nostram per agenda sollemnia sustinebis personam, idcirco tuum quoque erit, eos omnes qui convenerint Nostris verbis alloqui, iisdemque admovere stimulos, ut, flagranti in Virginem de Fontanellato pietate christianarumque virtutum studio, se eius patrocinio cotidie digniores exhibeant ac praestent. Caelestium interea donorum auspicem paternaeque caritatis Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, et Antistiti, clero populoque dioecesis Parmensis apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VII mensis martii, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

30 aprilis 1925. — Cathedrali Ecclesiae Maioricensi et Ibusensi praefecit R. P. D. Gabrielem Llompart y Jaume Santandreu, hactenus Episcopum Gerundensem.

1 maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Thoronensi, R. D. Petrum Patau, Vicarium generalem dioecesis Elnensis, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Iulii Mariae Ludovici Carsalade du Pont, Episcopi Elnensis.

5 maii. — Metropolitanae Ecclesiae Barensi, R. P. D. Augustum Curi, hactenus Episcopum Calliensem et Pergulanum.

— Cathedrali Ecclesiae Castri Maris, R. P. D. Paschalem Ragosta, hactenus Episcopum Isclanum.

9 maii. — Archiepiscopali titulari Ecclesiae Nacoleensi, R. P. D. Paschalem Berardi, hactenus Archiepiscopum Caietanum.

12 maii. — Cathedrali Ecclesiae Wayne-Castrensi, R. D. Ioannem Noll, antistitem Urbanum, parochum ad S. Mariae oppidi *Huntington*, eiusdem dioecesis Wayne-Castrensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Alabandensi, R. P. Franciscum Chaize, Societatis Parisiensis pro Missionibus ad exteros, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Petri Mariae Gendreau, Vicarii Apostolici de Hanoi.

15 maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Erythrarum, R. D. Franciscum Mariam Picaud, Vicarium generalem dioecesis Venetensis, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Alcimi Armandi Gouraud, Episcopi Venetensis.

20 maii. — Cathedrali Ecclesiae Palentinae, R. D. Augustinum Parrado y Garcia, antistitem Urbanum, Archidiaconum ecclesiae cathedralis Salmanticensis.

II

ANTEQUERENSIS–VERAECRUCENSIS

DE MUTATIONE FINIUM

DECRETUM

Propter quasdam dubitationes iam ortas circa limites suarum Ecclesiarum, R. P. D. Ioseph O. Nuñez et Zarate, Archiepiscopus Antequerensis, et R. P. D. Raphael Guizar Valencia, Episcopus Veraecrucis, inter sese convenerunt ut paroecia de *Acatlàn*, de qua quaestio erat, perpetuo dioecesi Veraecrucensi adscriberetur. Cum vero haec ipsa paroecia de *Acatlàn* in suo territorio comprehendat vicos quosdam qui indubitanter ad archidioecesim Antequerensem pertinent, de communi consensu iidem Revmi Ordinarii a Sancta Sede expostularunt facultatem adiungendi perpetuo eidem dioecesi Veraecrucis seu Jalapae paroeciam memoratam de *Acatlàn*, cum limitibus qui in praesenti eam circumscribunt et attingunt ad flumen *Tonto* usque, et sub se comprehendunt vicum de *Amapa* dictum: idque vero attenta praesertim difficultate quam Archiepiscopus Antequerensis habet vicos illos bene gubernandi. Itaque Ssmus Dominus Noster Pius PP. XI, petitionis opportunitatem ac necessitatem recognoscens, ac preces benigne excipiens, hoc praesenti consistoriali decreto statuit, ut memorata paroecia de *Acatlàn* a territorio archidioecesis Antequerensis, cum finibus de quibus supra, avulsa, dioecesi Veraecrucis, tam in spiritualibus quam in temporalibus, uniatur.

Ad haec autem exsecutioni mandanda idem Ssmus Dominus Noster deputare dignatus est R. P. D. Seraphim Cimino, Archiepiscopum Cyrrhensem ac in Mexicana republica Delegatum Apostolicum, eique facultates omnes tribuit ad id necessarias, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum, in ecclesiastica dignitate constitutum, cum obligatione transmittendi ad hanc Sacram Congregationem, intra sex menses, authenticum exemplar exsecutionis peractae. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis die 24 aprilis 1925.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

III

SOROCABANA, BOTUCATUENSIS ET CAMPINENSIS

COMMUTATIONIS FINIUM

DECRETUM

Rmi Episcopi Sorocabanus, Botucatuensis et Campinensis postularunt ab Apostolica Sede, ut actuales limites suarum dioecesium, pro maiore episcopalis administrationis commodo, ita immutarentur, ut paroeciae vulgo appellatae *Pirajù*, *Fartura*, *Anhembi*, *Itahy*, erronee iam alias dicta *Itobi*, a dioecesi Sorocabana, cui attributae iam fuerant, dismembrentur et dioecesi Botucatuensi cum territoriis, clero, fidelibus, oratoriis aliisque piis locis uniantur; item, cum territorium civile municipiorum vulgo *Tieté* et *Porto Felix*, partim ad Sorocabanam, partim ad Campinensem dioecesim spectet, illud, avulsa portione ad dioecesim Campinensem pertinente, integre dioecesi Sorocabanae coniungatur una cum clero, fidelibus, ecclesiis aliisque piis locis ibidem exsistentibus. Porro Ssmus Dñus Noster, constito de favorabili sententia tum Metropolitani Archiepiscopi tum Apostolici in Brasilia Nuntii, et probe noscens id in bonum illorum fidelium cessurum, oblatis precibus annuendum esse censuit. Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit, vel sua interesse praesumant, consensu, praesenti consistoriali decreto, perinde valituro ac si Apostolicae sub plumbo Litterae desuper expeditae fuissent, memoratas paroecias, cum omnibus et singulis clero, fidelibus et ecclesiis ibidem exstantibus a dioecesi Sorocabana separat et Botucatuensi in perpetuum coniungit: similiter memoratum territorium municipiorum *Tieté* et *Porto Felix*, avulsa portione ad dioecesim Campinensem spectante, una cum clero, fidelibus, oratoriis dioecesi Sorocabanae unit. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Ad haec autem exsecutioni mandanda idem Ssmus Dominus deputat R. P. D. Henricum Gasparri, Archiep. tit. Sebastensem et in republica Brasiliana Apostolicum Nuntium, eidem tribuens necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet ecclesiasticum virum in ecclesiastica dignitate constitutum, cum onere mittendi ad hanc Sacram Congregationem, intra sex menses a data praesentium computandos, authenticum exemplar exsecutionis peractae.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 24 aprilis 1925.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

IV

AUGUSTANA–MONACENSIS ET FRISINGENSIS

DISMEMBRATIONIS ET UNIONIS

DECRETUM

Incolae pagi *Burgstall*, dioecesis Augustanae, SSmo Dño Nostro Pio PP. XI supplicarunt, ut memoratus pagus a sua paroecia *Mering*, a qua longe abest, separetur proximiori paroeciae *Egenburg*, in archidioecesi Monacensi et Frisingensi, aggregandus. Quibus votis ac precibus Sanctitas Sua, attento consensu utriusque dioecesis Ordinariorum et favorabili voto R. P. D. Eugenii Pacelli, Archiep. tit. Sardian. et Nuntii Apostolici in Bavaria, obsecundare decrevit; ac propterea forma ac tenore praesentis consistorialis decreti statuit, ut pagus *Burgstall* a paroecia *Mering* et a dioecesi Augustana dismembretur atque archidioecesi Monacensi et Frisingensi ac paroeciae *Egenburg* pleno iure adiungatur.

Ad praemissa exsecutioni mandanda Ssmus Dominus Noster deputavit eundem R. P. D. Eugenium Pacelli, cui tribuit omnes facultates ad rem necessarias, etiam subdelegandi quemlibet virum, in ecclesiastica dignitate constitutum, ad effectum de quo agitur: facto onere trasmittendi intra sex menses ad Sacram Congregationem Consistorialem authenticum exemplar exsecutionis peractae. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 25 aprilis 1925.

✠ C. CARD. DE LAI, Episc. Sabinen., *Secretarius*.

L. ✠ S.

Hamletus I. Cicognani, *Substitutus*.

V

NOTIFICATIO

Attento gravissimo scandalo dato a Sacerdote Caietano Balestrieri, dioecesis Laquedoniensis, declaratur eundem Sacerdotem decreto Sacrae Congregationis Consistorialis suspensum esse *a divinis*.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

MONOPOLITANA

ADSISTENTIAE EPISCOPO PRAESTANDAE

Die 9 februarii 1924

QUAESTIO. – Ad praecavendas difficultates quae exoriri potuissent in usu et praxi can. 412 Codicis iuris canonici, Episcopus Monopolitanus reverenter exposuit huic Sacrae Congregationi, accidere saepenumero ut Ordinarius advocetur in ecclesias paroeciales, etiam extra civitatem episcopalem et suburbia eiusdem, ad solemniores efficiendas sacrae Communionis generales vel primas distributiones quodam adhibito pontificalis ritus apparatu (vulgo *basso pontificale*); tum in his, tum nonnumquam ad solemniorem collationem baptismi aut Confirmationis, vel etiam ad pontificalem matrimoniis adsistentiam, opportunam videri aliquot saltem e Canonicis ecclesiae cathedralis adsistentiam. Dubitatum vero a nonnullis num Canonici invitanti seu praecipienti Episcopo, in hac re impune non parere possint: quamobrem idem Monopolitanus Episcopus Emis Patribus sequens dubium solvendum subiecit:

« *An Canonici teneantur Episcopo adsistere sacra peragenti in casu* ».

ANIMADVERSIONES. – Can. 412 § 1 Codicis ex integro ius vetus refert; quamobrem aestimandus est ex veteris iuris auctoritate atque adeo ex receptis apud probatos auctores interpretationibus. Ceterum canonis praescriptum perspicuum est: praefinit nimirum adsistentiam a Canonicis Episcopo praestandam « solemniter Missam celebranti aut alia pontificali exercenti ». Quavis difficultate vacat quod dicitur solemniter Missam celebrari: de pontificalibus autem explicitus est can. 337 § 2: « exercere pontificalia in iure est sacras functiones peragere, quae ex legibus liturgicis requirunt insignia pontificalia, idest baculum aut mitram »: quod contingit, iuxta *Caeremoniale Episcoporum et Pontificale Romanum*, praeterquam in Missae solemni celebratione, in Vesperis pontificalibus, in adsistentia pontificali Missae et Officio chorali, in Ordinum collatione, in consecratione Episcopi, in benedictione Abbatis, in velandis sacris Virginibus, in coronatione Regum, in consecratione companarum, ecclesiarum, vasorum; in benedictione primi

lapidis, coemeterii; in reconciliatione ecclesiae vel coemeterii, et in solemni Confirmationis collatione. In hisce itaque omnibus

a) Si fiant in ecclesia cathedrali aut collegiata, Canonici eiusdem, nulla praevia invitatione, adsistere et inservire debent omnes *in corpore*, ut antiqui iuris praescriptio erat, quam implicite retinet can. 412 § 1 ibi: « adsistere et inservire debent *etiam* in aliis ecclesiis civitatis » idest praeter ecclesiam cathedralem, cuius mentio fit primis eiusdem canonis verbis.

b) Si fiant in aliis ecclesiis civitatis episcopalis, aut suburbii, Canonici ecclesiae cathedralis similiter assistere et inservire debent, at praevia invitatione Episcopi, et quidem non omnes, sed aliquot tantum, ut sufficiens numerus Canonicorum *iudicio Episcopi* in ecclesia maneat: quamobrem si sufficiens numerus omnino desit, Episcopus a tali invitatione abstinere debebit. Id plane consonat antiquo iuri: cfr. S. R. C. in Aquilana, 19 decembris 1665 « teneri assistere Episcopo pontificaliter celebranti etiam extra cathedralem, *dummodo* numerus sufficiens canonicorum remaneat in cathedrali pro servitio dictae ecclesiae » (apud Gardellini, 2202; cfr. Coll. auth., decr. 14 ad 2; 138; 226).

c) Si demum fiant extra civitatem episcopalem, Canonici ecclesiae cathedralis Episcopo solemniter celebranti aut alia pontificalia exercenti assistere et inservire non tenentur, neque ad hoc cogendi sunt. Haec iuris veteris auctoritas, in novo quoque intercedit, non solum ad mentem can. 6, n. 2, sed etiam quia implicite in can. 412 § 1 satis repraesentatur considerranti effatum illud: « legislator quod voluit expressit, *quod noluit tacuit* ». Ceterum siqua in re necessitas exsurgit, satis huic consuluisse videtur legislator praescripto can. 412 § 2.

Hac scilicet altera can. 412 paragrapho generatim edicitur: « Episcopus potest duos e Capitulo sive cathedrali sive collegiali assumere *ut sibi in ecclesiastico ministerio ac dioecesis servitio* assistant » absque ulla sive locorum sive peragendorum distinctione, sed restricto numero ad *duos* tantummodo, sub repetita, ut par est, naturali condicione « dummodo sufficiens numerus canonicorum in ecclesia maneat ». In hac re inter vetus novumque ius nonnisi maioris perspicuitatis ratio interest: nam, ubi antea dici solebat « Episcopo licet assumere ac retinere duos e Capitulo cathedrali, *pro suo et suae Ecclesiae* servitio » nunc magis definite dicitur « ut sibi in ecclesiastico ministerio ac dioecesis servitio assistant »: et ita quaevis ambiguitas sublata est in interpretando *servitio* quod Episcopo hi duo Capitulares reddant. Fagnanus nimirum cum aliis, servitium interpretabatur ecclesiasticum tantum, prout verbum *et* sensu *copulativo* intellectum innuit (*De Episcopo*, lib. III, c. VII n. 13); Barbosa e contrario, idem verbum *disiunctive* accipiendo, servitium intelligebat etiam personale Episcopo praestan-

dum v. g. domui praefecti, privati secretarii etc. (*de offic. et pot. Ep.*, III, all. 53, n. 142 sq.; cfr. Scarfanton., *Ad Ceccop.*, l. III, n. 18). Codex evidenter primam sequitur acceptionem, cum nonnisi ministerium ecclesiasticum et dioecesis servitium recenseat. Porro haec duplex mentio *ministerii* et *servitii* revocat quodammodo in mentem distinctionem ministerii et imperii prout a doctoribus traditur: « Imperium ordinatur ad Ecclesiam gubernandam, *ministerium ad res sacras administrandas* »; dictio autem *ecclesiasticum* ad *ministerium* accedens, et cum praecisione ab *Ecclesia* quatenus est cum *dioecesi* univoca, heic nonnisi indicat « aliquid pertinens ad ecclesiam seu ad locum divino cultui destinatum, ubi *functiones* sacrae seu *liturgicae* peraguntur ». Quamobrem ministerium ecclesiasticum Episcopi, directe complectitur, in casu, sacras functiones quas peragit Episcopus, ut talis, nempe ut *pastor dioecesis*, etsi non stricte pontificales, dummodo eas non peragat privatim, qua simplex sacerdos: ut iam cautum fuerat veteri iure « canonicos non teneri praestare adsistentiam Episcopo *privatim* Missam celebranti » (S. R. C. 11 iun. 1629; 13 sept. 1646; 18 iul. 1750, etc). Perspicue Andreucci (*de pace tuenda*, n. 39: cfr. de Herdt, *Prax. capit.*, p. II, c. 14, § 1, n. V): « Si Episcopus velit, hi canonici ei assistere et inservire possunt et debent in omnibus quae respiciunt ipsius ministerium et dioecesis utilitatem. Possunt ab Episcopo secum duci et apud se detineri, sive ad functiones celebrandas, sive ad negotia tractanda, sive ad dioecesim lustrandam, quando et quomodo ipse expedire iudicaverit ».

Quibus praemissis sponte fluit solutio dubii propositi: nam sive agitur de pontificalibus *extra* civitatem episcopalem et suburbium, sive agitur de functionibus non pontificalibus, pertinentibus tamen ad Episcopi ministerium ecclesiasticum, Episcopo praesto est dumtaxat ius ex can. 412 § 2 derivans.

Quare, et c.

Resolutio. – In plenariis comitiis habitis ad Vaticanum die 9 februarii 1924, Emi Patres S. C. Concilii proposito dubio respondendum censue-« runt: *Affirmative* ad normam aut § 1 aut § 2 can. 412 iuxta qualitatem « functionum sacrarum.

Facta autem relatione de omnibus Ssmo Domino Nostro Pio PP. XI in audientia diei 11 subsequentis, Sanctitas Sua datam resolutionem approbavit et confirmavit.

† Iulius, Episc. Lampsacen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

NOMINATIONES

Decretis Sacri Consilii Christiano Nomini propagando, renunciati sunt:

31 martii 1925. — *Praefectus Apostolicus de Langson et Caobang* (Indosinarum), R. P. Dominicus M. Maillet, O. P.

6 maii. — *Praefectus Apostolicus de Pilcomayo* (Boliviae), R. P. Ioseph Rose ex Oblatis B. M. V. Immaculatae.

Item decreto eiusdem Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, dato die 13 martii 1925, R. P. Ioseph Bastien, presbyter Sancti Sulpitii, rector Collegii Canadensis in Urbe, adlectus est in Consilium Pontificii Operis a Fidei Propagatione pro ditione Canadensi.

II

DESIGNATIO

Archiepiscopus Portus Hispaniae designavit pro appellationibus, ad normam can. 1594, § 2, Ordinarium Rosensem. Quam designationem Ssmus Dominus Noster, decreto huius Sacrae Congregationis, dato die 10 iulii 1924, probavit.

III

APPROBATIONES

Successivis decretis huius Sacrae Congregationis Ssmus Dominus Noster Pius PP. XI *definitive* approbare dignatus est:

17 martii 1925. — Rationem servandam seu statuta pro Missionibus concreditis Missionariis Sacri Cordis Iesu.

21 martii. — Constitutiones Sodalitii Piarum Matrum Nigritiae ad normam Codicis revisas.

— Constitutiones pariter revisas Sororum a Spiritu Sancto.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

AVENIONEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVARUM DEI SORORUM IPHIGENIAE A S. MATTHAEO, E CONGREGATIONE SORORUM AB ADORATIONE PERPETUA SANCTISSIMI SACRAMENTI, ELISABETH TERESIAE, A SACRO CORDE IESU, ORDINIS URSULINARUM, MARIAE ROSAE, ORDINIS SANCTI BENEDICTI, MARIAE A S. HENRICO, ORDINIS CISTERCIENSIS, ET SOCIARUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, ad tramitem Canonis 2116, § 2, *Cod. Iur. Can., tuto procedi possit ad solemnem praedictarum venerabilium Servarum Dei Beatificationem?*

Christiani martyrii vix audito nomine, necessaria quadam idearum connexione, hi duo, veluti praestituti termini, sponte ac statim menti succurrunt: ex una enim parte tyrannus seu persecutor, ex altera vero parte victima, seu insectationem patiens. Huc profecto sanctus Augustinus spectavit, cum, de triumpho Martyris agens, graviter accommodateque scripsit: *In cuius glorioso agone duo nobis praecipue consideranda sunt: indurata videlicet tortoris saevitia, et Martyris invicta patientia. Saevitia tortoris, ut eam detestemur; patientia Martyris, ut eam imitemur* (*Serm. 44 de Sanctis*). Eidem sancto Doctori vetusta tribuitur et celebrata sententia per tot saecula iugiter fideliterque transmissa; nimirum: *Martyrem non fieri poena, sed causa;* eoque ex capite ille Donati sectatores sic merito castigabat: *Recte ista dicerentur a vobis, quaerentibus martyrum gloriam, si haberetis martyrum causam. Non enim felices, ait Dominus, qui mala ista patiuntur, sed qui propter Filium hominis patiuntur, qui est Christus eius... Nemo ergo dicat: persecutionem patior; non ventilet poenam, sed probet causam* (Apud Benedict. XIV, *de Serv. Dei Beatif. et Beat. Canonizat.*, lib. III, cap. 19, n. 2). Cum sancto Augustino conveniebat apprime sanctus Ioannes Chrysostomus, quippe cuius, in sermone contra Iudaeos, huc pertinentia, haec sunt verba: *Nam latronibus lacerantur latera et monumentorum perfossoribus et praestigiatoribus. Verum idem patiuntur et martyres. Facta*

quidem sunt eadem, ceterum animus et causa, quum haec fiant, non est eadem; eoque plurimum est discriminis inter hos et illos. Sicut igitur in illis non tormentum tantum expendimus, sed prius animum et causam, ob quam cruciatus inferuntur, consideramus, et, ob id, martyres amamus, non quod crucientur, sed quod ob Christum cruciatus ferant; contra latrones detestamur, non quia puniuntur, sed quod ob malefacta puniuntur (Ibid.).

Hisce praeiactis, quibus magis magisque illustratur quid sit, in quo sita esse debeat vera et germana christiani martyrii natura atque indoles, quaeque proinde, post apostolicum praesertim nuper evulgatum Decretum, quo venerabilium Ancillarum Dei sororum Iphigeniae et Sociarum agnita et sancita fuit martyrii veritas, ad praeclaram hanc optimo sane iure transferuntur Causam, clariora quoque et validiora suppetunt et in promptu habentur elementa et argumenta, quorum ope, mirum in modum eluceant Causae ipsius praestantia atque dignitas.

Equidem, qui parumper respiciens retro, ad unamquamque e duabus et triginta Dei Ancillis, prout eaedem in superiore Decreto, singularum allatis nominibus, recensitae ex ordine fuerunt, sese convertat eamque cominus nosse studeat, id praestare ille nequit, quin suspicere cogatur atque admirari, qua illae erga Deum et proximum incenderentur caritate, et quanta generosa animi abnegatione, fideli constantia et alacritate persequi et custodire satagerent quae varia et multiplicia erant suae professionis munera atque officia. Nil propterea mirum, si cum primum immanis illa et infanda, octavodecimo saeculo iam iam occiduo, furere coepit procella, venerabiles Dei Famulae, suo perstiterint proposito, quin aliquid de pristino remitterent fervore, aut a sancta sua vocatione vel minime desciscerent, multoque minus sibimet vitaeque suae, cum facultas dabatur, prospicerent. Quin immo atrocissima quaeque infracto hilarique animo perferre maluerunt, donec ipsis impositum quum esset, quod, incolumi conscientia, salvisque Religionis iustitiaeque iuribus, exsequi nequirent, oblata insuper optione inter vitam servandam aut extremum subeundum supplicium, postremum hoc, quin ulla opus esset deliberatione, promptae iam et paratae praetulerunt, tantoque perfusae gaudio sanctaque gestientes laetitia praetulerunt, ut ad supplicii locum, tamquam si ad nuptias irent, festino non minus quam dignitate et maiestate pleno, laeto atque iucundo properarent gradu. Quumque in eo essent, ut tabulatum conscenderent, Sancti Spiritus igne exardescentes et lumine illustratae, semetipsis superiores effectae, veterum Martyrum aemulari visae sunt exempla. Pulchrum quippe fuit eas audire sacros canere hymnos, sese invicem ad assequendam gloriae coronam excitare, sancti Andreae Apostoli instar, patibulum deosculari, carnificibus suis nedum parcere, sed gratias illis etiam agere, et pro

ipsis exorare, ut benignissimus Deus eisdem ignosceret, nescientibus quid facerent, aliaque caelestis consilii plena effari, quae se probant digna profecto priscorum Martyrum lingua, confirmantque illud divinum promissum: *Dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini* (Matth., X, 19).

Itaque, suasoribus ac ducibus tantae auctoritatis Ecclesiae Doctoribus, quibus nomen est Augustinus et Chrysostomus, penitius pervestigandus erat praecipuus iste Causae locus plenamque in lucem educendus; idque conspicuo factum fuit cum eiusdem Causae foenore cumque uberi et permansuro christifidelium fructu, sicut res per se ipsa docet; reique illud quoque insigni documento est, quod, scilicet, in generalibus sacri huius Ordinis comitiis, quae, die vigesima prima praeteriti mensis aprilis, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI celebrata sunt, proposito per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, sacrae Rituum Congregationi Praefectum, loco et vice Reverendissimi Cardinalis causae Relatoris, Dubio: *An, stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, ad tramitem canonis 2116, § 2, Cod. iur. can., tuto procedi possit ad solemnem praedictarum venerabilium Servarum Dei Beatificationem?* omnes, qui convenerant, tum Reverendissimi Cardinales, tum Patres Consultores: *tuto procedi posse*, responderunt. Verumtamen Sanctissimus Dominus noster supremam Suam sententiam Sibi de more prorogandam duxit, enixius interea postulaturus a Domino, ut Sibi in gravissimo decernendo negotio propitius adesset.

Hodierna vero die, qua sanctorum Apostolorum Philippi et Iacobi solemne percolitur festum, pacis Hostia ferventer oblata, ad Vaticanas Aedes acciri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, Sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, rite decrevit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilium Servarum Dei sororum Iphigeniae et Sociarum Beatificationem.*

Hoc Decretum publici iuris fieri, in acta sacrae rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri mandavit kalendis maii anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius*

II

VALENTINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI MARIAE MICHAELAE A SANCTISSIMO SACRAMENTO, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS ANCILLARUM SANCTISSIMI SACRAMENTI ET CARITATIS.

SUPER DUBIO

An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Nondum plenum abiit triennium, ex quo apostolica Sanctissimi Domini Nostri Pii Papae XI auctoritate Decretum prodiit, quo exercitae a venerabili Ancilla Dei Maria Michaela a Sanctissimo Sacramento, tamquam heroica qualitate praeditae, probatae declarataeque fuerunt virtutes, cum hoc alterum hodierna die apostolicum evulgatur Decretum, quod, quum de duobus agat miraculis, a Deo, praefatae venerabilis Mariae Michaelae a Sanctissimo Sacramento intercessione, patratis, tantam priori Decreto, quod de heroicis fuit virtutibus, tribuit et elargitur certitudinem atque firmitatem, quantam pollicentur valideque adstruunt clarissima haec Angelici Doctoris verba: « Vera miracula non possunt fieri nisi virtute divina: « operatur enim ea Deus ad hominum utilitatem et hoc *dupliciter: uno* « quidem *modo* ad veritatis praedicatae confirmationem; *alio modo ad demon-* « *strationem sanctitatis alicuius, quem Deus hominibus vult proponere in* « *exemplum virtutis...* » (II-II, quaest. 178, art. 2 in corp.).

Revera, quod hae sanationes binae, quas, optatum exitum praenobilis huius Causae assequuturi, ad cognoscendum sollertes proposuerant actores, veri prodigii prae se ferrent notas, id ex allatis constitit probationibus, quae oneri suo ferendo idoneae repertae sunt atque pares. Utroque siquidem super eventu, plus quam rei necessitas ferret, numero satis conspicuo excussi auditique fuerunt testes; eosque inter praecipuum sibi vindicant locum ambae sanatae religiosae mulieres: soror nempe Virginia a Iesu et soror Angela a Sacra Familia; plures insuper percensentur utriusque sanatae sororis Sodales, aeque et ipsae directa optimaque scientia instructae; quodque plurimi est faciendum, non pauci occurrunt quoque salutaris artis Doctores, qui utrique aegrotanti Sorori ministerii sui praestiterunt operam. Quapropter tam amplus non minus quam firmus praesto quum esset iuridicarum probationum instructus, uti facile praevidendum erat, illud huic praestantissimae Causae obtigit auspicato: quod scilicet non unus et alter, sed omnes pariter ad unum, qui, sacrae huius

Congregationis iussu, acciti ex officio fuerant periti viri, postquam, sicut crediti muneris et officii conscientia iubebat, traditas sibi Summarii tabulas sedulo attenteque pervolutarunt lustratique fuerunt, facere nequivere, quin eo adducerentur, ut agnoscerent aperteque renuntiarent, hasce duas, de quibus est sermo, sanationes, prout earum narratio ac descriptio iudicialibus prostant in actis, in viribus naturae, artis etiam subsidio adiutae, nullam sui nancisci posse explicationem.

Officiales autem peritos ita sentientes suamque de praeternaturali utriusque facti disceptationi subiecti charactere manifesto expromentes sententiam, cuncti iam praecesserant a curatione medici, qui, postmodum rite in ius vocati, eamdem, quae sibi in animo insederat, opinionem testati sunt in iudicio. Unde quantum sit pondus atque momentum, quod huic inest tam mirae omnium virorum in arte peritorum concordiae manifestaeque in id unum conspirationi, ignorare nemo potest. Quumque et nuper laudati a curatione medici, iique in processu inducti ac perpensi testes, et qui advocati ex officio fuerunt periti satis non habuerint sibi, quam adepti furant animi persuasionem veluti gratuito adserere, sed eam immo, ut ipsorum erat, aptis validisque communire sategerint argumentis, factum exinde fuit, ut, accedente quoque accurata et experrecta egregii Patroni opera, sacri huius Ordinis disceptatores, qui ad consultivum suum ferendum suffragium vocati erant, necessario opportunoque praesidio adiuti, atque causa cognita et perspecta, certam ac tutam valuerint capere iudicii deliberationem.

Quamobrem, praehabitis Congregationibus, antepraeparatoriae et praeparatoriae, generalis successit Congregatio, quae die vigesima prima superioris mensis aprilis, coram Sanctissimo Domino nostro coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine protulerunt suffragia, quibus tamen intento studiosoque animo exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster supremam Suam sententiam Sibi censuit differendam, ut in gravissimo iudicio tempus intercederet, quo divina exoraretur Sapientia ad impetrandum lumen et auxilium. Quumque mentem Suam manifestam postmodum facere statuisset, hodiernam elegit diem, quae solemnibus in honorem sanctorum Apostolorum Philippi et Iacobi est consecrata; ideoque, devotissime perlitato Eucharistico sacrificio, ad Vaticanas Aedes arcessiri mandavit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani. Fidei Promotore

generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo nempe *instantaneae perfectaeque sanationis sororis Virginiae a Iesu a lethali tuberculosi pulmonari, bilaterali, ulcerosa;* deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis sororis Angelae a Sacra Familia a lethali ulcere gastrico.*

Hoc autem Decretum in vulgus edi et in acta sacrae rituum Congregationis inseri iussit kalendis maii anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

NIVERNEN. seu TARBIEN. et LOURDEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI SORORIS MARIAE BERNARDAE SOUBIROUS, E CONGREGATIONE SORORUM CARITATIS ET INSTITUTIONIS CHRISTIANAE « DE NEVERS ».

Super dubio

An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur?

E sanationibus duabus, quas, pro exoptatissima ista expedienda venerabilis Servae Dei sororis Mariae Bernardae Soubirous Beatificationis causa, disceptationi subiiciendas curaverunt actores, ea de qua sermo primo loco fuit, quaeque iuvenem respicit Henricum Boisselet, in quasdam, inde ab initio, incidere visa est difficultates, quae duplici promanant ex capite; scilicet sive e non bene compertis et exploratis nonnullis sanationis eiusdem adiunctis, sive e non satis explanata *instantaneitatis* notione, cuius quidem *instantaneitatis* non una eademque pro diversa miraculorum classe habenda est ratio.

Revera, Henricus Boisselet, die decima tertia mensis septembris anni millesimi nongentesimi decimi tertii, primum aegrotare coepit, eumque, mane proxime insequentis diei, medicus invisit, doctor Henricus Martin, quem, domo absentibus Henrici parentibus, eius matertera Iulitta Nimal iverat arcessitum; isque Henrici curationem suscepit. Interea, sicut usu

saepe venire experientia docet, modo remittere, modo ingravescere apparuit morbus, donec ventum est ad diem undecimam mensis octobris, cum aliquid novi animadvertens a curatione medicus, petiit obtinuitque cum collega suo, doctore Iulio Gasztowtt, habere consultationem. Ambo itaque aegrotantem Henricum accuratae supposuerunt inspectioni, cuius adhibitae inspectionis exitus hic fuit, ut invenirent et agnoscerent infectionem ex intestinis exortam ad totum commigrasse Henrici corpus illudque malefica sua vi pervasisse. Quo igitur morbo tam alacriter itinere suo progredienti, si per ipsos liceret, obsistere possent, quae aptiora ipsis visa fuerant, suppeditarunt remedia, quae tamen nullum sortita fuerunt effectum; quandoquidem, eodem perdurante octobri mense, res tantam assequuta est gravitatem, quantam idem doctor Gasztowtt, iterum in consilium adscitus, et ipsemet a curatione medicus, doctor Martin, suis ipsi inspexerant fermeque dimetiti fuerant oculis, riteque postmodum in ius vocati et sacramenti religione obstricti apostolicis retulerunt iudicibus. Post utrumque auditum a curatione medicum, suo pondere non carent atque momento, ceu facile consideranti patet, attestationes sive ipsius Henrici, aegri prius et ad pristinam postea sanitatem restituti, sive Henrici parentum, eiusque materterae et aliorum, qui, dum detentus ille infirmitate fuit, eiusdem adstiterant lateri.

E cunctis igitur, quae iudicialibus consignata sunt tabulis, planum factum est atque perspicuum, quo Henricus Boisselet cruciabatur, morbum eo progressum fuisse gravitatis, ut, *in seipso* et maxime *in subiecto* cuiusvis naturalis sanationis nescius omnino evaserit planeque incapax. Quocirca huc adducta quum sit quaestio, vim, quam sibi inesse prae se ferebat, amisisse dicenda est difficultas, de qua, initio dicendi, facta fuit mentio, quaeque ex incerto satisque non bene definito desumpta fuerat tempore, quo facta fuit sanatio. Etenim, sive repentina, sive rapida magis aut minus eadem contigit, non idcirco tamen nutare potest miraculi substantia eiusque veritas, quemadmodum duo a curatione medici concordi iudicarunt sententia, eisque plene suffragati sunt aeque tres ab hac sacra Congregatione adlecti iudiciales periti. Huc namque faciunt hi bini Benedicti XIV loci, quorum unus hisce concluditur verbis: *Nos autem credimus moralem instantaneitatem in sanationibus, quae miraculo tribuuntur, sufficere; iudicis arbitrio rem esse relinquendam, dummodo tamen arbitrium a ratione regatur. Iudex ergo tunc tantum pronuntiare poterit pro subita sanatione, cum, adhibito peritorum consilio, viderit, tanto temporis spatio sanationem contigisse, quanto, iuxta naturae vires, contingere numquam potuisset;* alter vero locus hanc profert normam: *instantaneitatem non requiri necessario in miraculis primi et secundi generis, sed omnino esse necessariam in miracu-*

lis tertii generis (*De Serv. Dei Beatif. et Canonizat.*, lib. IV, p. I, cap. 8, n. 15 et 17). Neque praetereundum Benedicto XIV ita scribenti auctoritatem accedere atque pondus ex Angelici Doctoris doctrina circa triplicem miraculorum classem (*Summ. Theol.*, p. I, quaest. 105, art. 8), quae quidem est communis Scholarum doctrina.

Quod si non paucis fuit opus, ut quae huic primae sanationi intus inerant, egrederentur foras suamque in lucem adducerentur elementa, quibus de veri nominis constaret prodigio, non eodem sane indiguit labore altera sororis Mariae Melaniae Meyer sanatio. Haec siquidem, uti e specificis enotuit symptomatibus, quorum iudicialibus in actis prostat descriptio, ab organica stomachi laesione, seu a stomachi ulcere fuit obtenta; eamque insuper subitam atque perfectam adepta est aegrota, dum super venerabilis Ancillae Dei sororis Mariae Bernardae Soubirous sepulcrum provoluta, enixa sollicitaque prece praesens eiusdem venerabilis sororis Mariae Bernardae exorabat patrocinium; ideoque, hisce positis, liquet manifesto, istiusmodi sanationem nonnisi miraculo esse adsignandam.

Quae itaque utrique facto indita erat, eadem manifesta facta est, iuxta acta et probata, divina virtus; idque ut fieret ac patesceret, sedulam suam navarunt operam tum periti ex officio acciti, tum egregius causae Patronus. Quaestioni propterea, quae in duabus praehabitis, antepraeparatoria et praeparatoria, Congregationibus inchoata et iterata fuerat, impositus est finis in generali Congregatione, quae, die vigesima octava nuper elapsi mensis aprilis, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Qui interfuerunt Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores proprias exposuere sententias, quas intento laetoque animo Sanctissimus Dominus noster est prosequutus; sed maiorem caelestis consilii et auxilii copiam impetraturus a Deo, mentem Suam aperire distulit, quam quidem quum patefacere postea decrevisset, hodiernam designavit diem, qua sanctorum Apostolorum Philippi et Iacobi annua peragitur memoria; eapropter, post oblatum divinae Maiestati Eucharisticum sacrificium, ad Vaticanas Aedes advocari iussit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo nimirum *instantaneae perfectaeque sanationis Henrici Boisselet a tuberculosi formae acutae, cum cavernae occlusione;* deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis sororis*

Mariae Melaniae Meyer, e Congregatione Divinae Providentiae, ab ulcere in stomacho.

Hoc Decretum evulgari et in acta sacrae rituum Congregationis referri mandavit kalendis maii anno MDCCCCXXV.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

IV

VALENTINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI MARIAE MICHAELAE A SANCTISSIMO SACRAMENTO, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS ANCILLARUM SANCTISSIMI SACRAMENTI ET CARITATIS.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem praefatae venerabilis Servae Dei Beatificationem?

Celeri potius secundoque actorum cursu optatam quum contigerit metam praeclara haec venerabilis Servae Dei Mariae Michaelae a Sanctissimo Sacramento Beatificationis causa, gratum quidem accidit atque periucundum in eamdem venerabilem Dei Famulam paulisper intueri, quaeque ipsa, dum inter homines est diversata, egit et operata fuit, paucis complecti et in memoriam revocare.

Celsissimo loco nata in conspectu est matrona, quae, principem inter cives obtinens locum, gloria maiorum, opibus, auctoritate, honoribus quibuscumque late pollens, hanc omnium altissimam conditionem a se abiicit, atque quidquid inter homines humile magis excogitari potest, ut propriam partem eligit, ad infimos ordines mulierum, quas mundus deperdit et deperditas aspernatur, materna caritate descendit, atque iis, condito Sodalitio, perfugium praebet, quo vel periclitantes tuto sese recipiant, vel deperditae e coeno surgant ac, per poenitentiam expurgatae, civili religiosoque consortio restituantur. Mirabile profecto redemptionis opus, quod, quum multorum virorum requireret vires, una haec matrona, inter opprobria et contemptus hominum, diviuae caritatis instinctu, ad exitum imperturbata perduxit.

En, brevibus delineata verbis, venerabilis Dei Famula Maria Michaela a Sanctissimo Sacramento ante oculos se sistit; quaeque ipsius venerabilis Mariae Michaelae corporis fuerit et animae potissimum, eadem nativa et sincera, cursim quantumvis raptimque adumbrata, prostat imago. Quam merito suspiciunt, magnaque admiratione capti reverentur spectatum admissi, quum praesertim rem paullo altius repetentes, recogitent considerateque perpendant, quae et quanta eidem venerabili Ancillae Dei perferenda fuerit pugna, ut ea, quae in ipsa perfecta est, tanti ponderis tantique momenti perficeretur mutatio. Quemadmodum enim in superiore heroicis super virtutibus iudicio facile videre fuit, ex illa, quam venerabilis Dei Famula tam internam quam externam, adeo diuturnam atque strenuam sustinuit superavitque, pugna duplex ei parta est victoria. Una scilicet, cum quas nascendo contraxerat naturales propensiones, acri perpetuoque quod sibi indixit bello, sic ad bonum pertrahere et adducere obtinuit evicitque, ut eaedem naturales propensiones, vigilanti studio et indefesso labore correctae et emendatae, mirabiliter conversae postea fuerint in praecipuas sui operis seu apostolatus dotes atque idonea instrumenta. Victoria vero altera, cum, omne genus devictis difficultatibus profligatisque impedimentis, benemerentissimam erexit Ancillarum Sanctissimi Sacramenti et Caritatis Sodalitatem, Ancillarum nimirum, quae amantissimae Matris suaeque Conditricis spiritu imbutae, et eiusdem apostolici zeli heredes, sancte naviterque observare et custodire perrexerunt et pergunt quae suae vocationis suaeque professionis propria sunt munera atque officia. Utramque vero tertia mirifice adauxit cumulavitque victoria, quam in nobilissimae mortis genere, qua sublata est, nacta fuit venerabilis Dei Ancilla: martyr quippe occubuit caritatis.

Praeeuntibus itaque venerabilis Dei Famulae Michaelae a Sanctissimo Sacramento meritis, et subsequentibus de caelo signis seu portentis, prout insigni praeclaroque documento exstant bina apostolica edita riteque promulgata Decreta, quorum unum heroicis super virtutibus ipsius venerabilis Dei Ancillae, alterum vero duobus super miraculis, a Deo, praefatae venerabilis Mariae Michaelae intercessione, patratis, quae idcirco iussu praescriptoque legis requirebantur, eadem iam habentur in promptu pro formali, quam vocant, obtinenda Beatificatione. Quamobrem in generalibus sacri huius Ordinis comitiis, quae, die quinta huius mensis maii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI celebrata sunt, proposito per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem venerabilis Servae Dei Mariae Michaelae a Sanctissimo Sacramento Beatificationem?* qui convenerant Reverendissimi Cardinales et

Patres Consultores, latis suffragiis, *affirmative* responderunt. Verumtamen Sanctissimus Dominus noster, Secum reputans, laetam quidem et iucundam, sed gravissimam rem in deliberatione versari, supremum distulit Suum proferre iudicium, cunctosque adhortatus est adstantes ad preces adhibendas, ut Divinus Spiritus Sibi benignus affiaret.

Hodierna vero die, qua sancti Gregorii Nazianzeni, Episcopi Confessoris Ecclesiaeque Doctoris percolitur festum, Sacris devotissime operatus, ad Vaticanas Aedes acciri mandavit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, rite decrevit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilis Servae Dei Mariae Michaelae a Sanctissimo Sacramento Beatificationem.*

Hoc Decretum publici iuris fieri, in acta sacrae rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit septimo idus maias anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

V

GRATIANOPOLITANA seu PARISIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI PETRI IULIANI EYMARD, SACERDOTIS, FUNDATORIS CONGREGATIONIS PRESBYTERORUM A SANCTISSIMO SACRAMENTO NEC NON INSTITUTI ANCILLARUM SANCTISSIMI SACRAMENTI.

Super dubio

An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?

Qui fuerit morbus, quo laboraverat Lucinda Cifuentes, de qua primo loco agitur, nedum passim dicunt ac repetunt testes, qui in apostolico processu ista super sanatione fuerunt excussi, verum et late persequuntur diserteque confirmant medici seu chirurgi tres, qui eidem aegrae Lucindae curandae sedulam suam navarunt operam, iique eadem in apostolica inquisitione auditi et perpensi. Quod autem maius est atque praestantius, idi-

psum e proposito docent planeque demonstrant eximii probatique medicae aut chirurgicae rei Doctores pariter tres, quorum unicuique, sacramenti religione prius obstricto, grave non minus quam nobile ab hac sacra Congregatione concreditum est munus suum pro veritate scripto exarandi suffragium. Inde profecto fit et percommode accidit, ut unanimis iste consensus testium non solum, sed, quod totius est negotii caput, medicorum etiam, qui aegrotanti Lucindae cunctas ministerii sui adhibuerunt curas, et peritorum, sacrae huius Congregationis iussu et mandato, ex officio advocatorum, viro prudenti, aequo iustoque rerum aestimatori sat firmo argumento sit et esse debeat, consensum eumdem, sicut scite opportuneque egregius advertit causae Patronus, suum nancisci fundamentum in ipsa *obiectiva*, prout inquiunt, rei veritate.

Equidem, quod morbus, quo Lucinda cruciabatur acerbe, cancer in stomacho fuerit reapse, id ex indubio certoque innotuit patuitque signo; ex tumore nimirum, qui in eiusdem stomachi regione suam fixerat sedem, quique manu contrectari potuit contrectatusque a medicis fuit ita nempe, ut praefati medici, aliis insuper peractis experimentis, quod diligenter studioseque quaesiverant, illud compertum sibi fecerint atque omnino exploratum. Quapropter artis salutaris cultores, quibus numero tribus ab hoc sacro Ordine ista, de qua est sermo, expendenda commissa fuit sanatio, si eamdem atque medicorum a curatione amplexati sunt sententiam, huc iidem adducti fuerunt officiales periti, causa plane cognita atque perspecta; quandoquidem, iudicialibus pervestigatis et excussis actis, cognoverunt illud, quod de Lucindae infirmitate medici a curatione efformaverant sibi tulerantque, iudicium, intrinseco, seu phaenomenologico innixum esse criterio, ex eoque naturali veluti descendisse itinere.

Quod si morbus, quo tam saeve afflictata est Lucinda, carcinoma in stomacho fuit et esse debuit; et si ex eodem in stomacho carcinomate, post exoratum venerabilis Servi Dei Petri Iuliani Eymard patrocinium, illa convaluit planeque facta est immunis, in hisce duobus, quae ex omnibus, quae posita supra sunt et iudicialibus praesto habentur in tabulis, apte valideque comprobata manent, necessariis praedita elementis, miraculi continetur demonstratio; quum enim de insanabili agatur morbo, in eiusdem insanabilis morbi depulsione situm est clareque dignoscitur prodigium.

E cessatione vero phaenomenorum, quae, tamquam necessarii effectus, ex organica manabant laesione, qua sinistro in genu affecta erat Renata Foucherau, de qua secundo loco disceptatur, modoque, quo eadem morbosa cessarunt phaenomena, praenaturalis adstruitur et vindicatur alterius huius sanationis character; eique nocere nequeunt incommoda illa, quae in deambulando aliquot per dies experta fuerat sanata; eiusmodi

namque incommoda e cruris non usu sunt repetenda, qui tres per integros duraverat annos. Neque de verae non penitus amoto recidivae periculo loqui fas est ex non restincta omnino remota causa morbi; haec enim causa remota morbi cum nativa confunditur corporis constitutione, quam quis nascendo fuit sortitus; ideoque nativa ista corporis constitutio, ut erat prius, eadem perseverare potest, quin tamen perfectio minuatur atque integritas peculiaris alicuius prodigiosae obtentae sanationis.

Quam itaque alacri fidentique animo contentionem iniverant actores, ex eadem, perite strenueque suo dimicante Patrono, beneque adiuvante Deo, superiores discedere ipsis fauste feliciterque obtigit actoribus; binas quippe antepraeparatoriam et praeparatoriam praehabitas Congregationes generalis subsequuta est Congregatio, quae, die quinta huius mensis maii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An, et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum, de quo agitur?* Qui interfuerunt Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores proprias exposuere sententias, quas intento laetoque animo Sanctissimus Dominus noster est prosequutus; cunctis tamen indixit preces, quibus caelestis luminis maiora Sibi auxilia compararet. Quumque mentem Suam patefacere postea statuisset, hodiernam designavit diem, qua sancti Gregorii Nazianzeni, Episcopi Confessoris et Ecclesiae Doctoris annua peragitur memoria; eapropter, religiosissime perlitato Eucharistico sacrificio, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de utroque proposito miraculo;* de primo nempe *instantaneae perfectaeque sanationis Lucindae Cifuentes a cancro in stomacho;* deque altero *instantaneae perfectaeque sanationis puellae Renatae Foucherau a gonarthrite seu arthrosinovite, in laevo genu, naturae tubercularis.*

Hoc Decretum evulgari, et in acta sacrae rituum Congregationis referri praecepit septimo idus maias anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

VI

COREANA

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI LAURENTII IMBERT, EPISCOPI CAPSENSIS, ET SOCIORUM, IN ODIUM FIDEI AB IDOLOLATRIS INTEREMPTORUM.

SUPER DUBIO

An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis in casu et ad effectum, de quo agitur?

Quae pro christiano cognoscendo vindicandoque martyrio singulorum venerabilium Dei Servorum, de quibus in praesentiarum agitur, in medium proferuntur probationes, etsi vim et efficaciam, quae unis competunt de visu testibus, sibi adserere non valeant – quandoquidem, iustis incidentibus causis, ad subsidiariae seu indirectae probationis beneficium confugere necesse fuit – haec tamen subsidiaria, seu indirecta, quae ab actoribus adhibetur, probatio non parvi sane est facienda. Dum enim, pro orali adstruenda traditione, satis foret de auditu ex auditu suppetere testes, nedum qui praesto habentur, sunt, uti plurimum, de auditu a videntibus, verum et aliquot etiam non desunt, qui, si non in omnibus, in aliquibus saltem, nomine et re oculatis accensendi sunt testibus. Quumque hisce, ceu recensiti nuper fuerunt, testibus non unum aut alterum, sed non pauca numero accedant documenta, eaque aequalia, ceterisque dotibus instructa, quae viro prudenti deque re gravi iudicaturo fidem faciant atque auctoritatem, ex omnibus simul sumptis et sociatis legitimus et iuridicus exsurgit subsidiariae seu indirectae probationis instructus, qui, pro Causae conditione, cunctis et singulis, si tres solummodo excipiantur, aptatur et prodest venerabilibus Dei Famulis, quorum nomina haec sunt:

I. Laurentius Imbert, *Episcopus Capsensis*. – II. Petrus Maubant, *sacerdos*. – III. Iacobus Chastan, *sacerdos*. – IV. Augustinus Ni, *catechista*. – V. Barbara Kouen. – VI. Agatha Ni. – VII. Damianus Nam, *catechista*. – VIII. Maria Ni. – IX. Petrus Kouen. – X. Agatha Ni. – XI. Magdalena Kim. – XII. Barbara Han. – XIII. Anna Pak. – XIV. Agatha Kim. – XV. Lucia Pak. – XVI. Ioannes Baptista Ni. – XVII. Magdalenae Ni. – XVIII. Magdalena He. – XIX. Theresia Ni. – XX. Barbara Ni, soror Magdalenae Ni. – XXI. Barbara Ni, neptis eiusdem Magdalenae Ni. – XXII. Martha Kim. – XXIII. Lucia Kim. – XXIV. Anna Kim. – XXV. Rosa

Kim. – XXVI. Maria Ouen. – XXVII. Ioannes Pak. – XXVIII. Maria Pak. – XXIX. Paulus Tyeng. – XXX. Augustinus Nyou. – XXXI. Carolus Tjyo. – XXXII. Sebastianus Nam. – XXXIII. Ignatius Kim. – XXXIV. Iulitta Kim. – XXXV. Agatha Tiyen. – XXXVI. Magdalena Pak. – XXXVII. Perpetua Hong. XXXVIII. Columba Kim. – XXXIX. Agnes Kim. – XL. Petrus Tchoi. – XLI. Barbara Tjyo. – XLII. Magdalena Han. – XLIII. Agatha Kouen. – XLIV. Agatha Ni. – XLV. Benedicta Hyen. – XLVI. Elisabeth Tyeng. – XLVII. Caecilia Ryou. – XLVIII. Barbara Ko. – XLIX Magdalena Ni. – L. Maria Ni. – LI. Augustinus Pak. – LII. Petrus Hong. – LIII. Paulus Hong – LIV. Magdalena Sou. – LV. Ioannes Ni. – LVI. Barbara Tchoi. – LVII. Paulus He. – LVIII. Petrus Ni. – LIX. Iosephus Tjyang. – LX. Protasius Tjyeng. – LXI. Petrus Nyou. – LXII. Agatha Tyeng. – LXIII. Barbara Kim. – LXIV. Lucia gibbosa. – LXV. Anna Han. – LXVI. Barbara Kim. – LXVII. Catharina Ni. – LXVIII. Magdalena Tjyo. – LXIX. Franciscus Tchoi, *catechista*. – LXX. Andreas Tjyeng. – LXXI. Theresia Kim. – LXXII. Stephanus Min, *cathechista*. – LXXIII, Antonius Kim. – LXXIV. Andreas Kim, *sacerdos*. – LXXV. Carolus Hyen, *catechista*. – LXXVI. Petrus Nam, *catechista*. – LXXVII. Laurentius Han, *catechista*. – LXXIII. Iosephus Rim. – LXXIX. Theresia Kim. – LXXX Agatha Ni. – LXXXI. Susanna Ou. – LXXXII. Catharina Tjyeng.

Utroque siquidem ex fonte tam testium quam documentorum, mutuo se adiuvantium, perficientium atque in unum idemque, inito quodam foedere, amice conspirantium, illud efficitur et in tuto ponitur, in quo totius instituti iudicii sita est summa. De immani namque, quod Famuli Dei perpessi fuerunt, extremo supplicio, deque morte, quam eorum nonnullis maturaverant et pepererant aerumnae, crudeles inflicti cruciatus, diuturna atque intolerabilis vinculorum custodia, constat plane nullusque penitus relinquitur ambigendi locus; simulque tum ex parte eorumdem Dei Servorum, tum ex parte persecutoris seu tyranni comperta fit causa atque manifesta, cuius virtute singulorum venerabilium Dei Famulorum, quae iudicialibus in actis descripta est passio cunctis patescit requisitis praedita conditionibus, quibus bono plenoque iure christiani martyrii nomen sibi promeretur, dignitatem atque praestantiam.

Quamvis vero praenobilis huius Causae actores eas, quae ipsorum erant partes praestare, egregio praeeunte Patrono, pro viribus sategerint, nihilominus ut, magis quo fieri posset, plana et expedita fieret iudicii deliberatio, iussu Sanctissimi Domini nostri Pii Papae XI, nova peracta sunt studia, providaeque adhibitae sunt curae etiam post generalem habitam Congregationem, quae duabus, antepraeparatoriae et praeparatoriae, quae praecesserant, successit, et quae, die decima octava mensis martii superio-

ris anni, coram Sanctissimo Domino nostro coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Ianuario Granito Pignatelli di Belmonte, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine protulerunt suffragia, quibus tamen intento studiosoque animo exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster supremam Suam sententiam Sibi de more prorogandam duxit, maiorem caelestis luminis copiam Sibi a Patre luminum impetraturus. Quumque mentem Suam manifestam postmodum facere statuisset, hodiernam elegit diem, quae solemnibus in honorem sancti Gregorii Nazianzeni, Episcopi Confessoris, Ecclesiaeque Doctoris, est consecrata; ideoque Pacis Hostia ferventer oblata, ad Vaticanas Aedes advocari voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, causae Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Ita constare de martyrio et de causa martyrii novem et septuaginta venerabilium Dei servorum, supra recensitorum, ut procedi possit ad ulteriora in casu et ad effectum, de quo agitur; quoad vero reliquas tres venerabiles Dei Famulas, numeris LXII, LXV et LXVI designatas, scilicet Agatham Tyeng, Annam Han et Barbaram Kim, dilata, et coadiuventur probationes.*

Hoc Decretum in vulgus edi et in acta sacrae Rituum Congregationis inseri mandavit septimo idus maias anno MDCCCCXXV.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

VII

DUBIUM

DE OSCULANDA EPISCOPI MANU SEU ANNULO ANTE COMMUNIONEM

Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium, pro opportuna solutione propositum fuit; nimirum:

« An, iuxta *Caeremoniale Episcoporum* (lib. II, c. XXIX, n. 5), Epi-« scopus manum sive annulum ad osculum praebere debeat, dum Com-« munionem administrat? ».

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, praepositae quaestioni ita respondendum esse censuit:

« Osculum manus sive annuli, in casu, remittendum esse prudenti « iudicio Episcopi ».

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 8 maii 1925.

✠ A. Card. Vico, Episc. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

DE IUBILAEO PRO DEFUNCTIS LUCRANDO

Sacrae Poenitentiariae Apostolicae exhibitae fuerunt preces quibus postulabatur ut fidelibus omnibus, tum Romae incolis tum peregrinis, qui semel in Urbe Iubilaei veniam quovis legitimo modo lucrati sint, facultas fieret toties praeterea Iubilaei in defunctorum suffragium acquirendi, quoties unam tantummodo quattuor Basilicarum visitationem peregerint; eademque gratia concederetur peregrinis ad proprium habitualis commorationis locum reversis, quotiescunque quattuor in die paroecialis ecclesiae visitationes expleverint: servatis ceteris servandis.

Facta relatione de praemissis SSmo Dño Nostro Pio divina Providentia Papae XI ab infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiore in audientia diei 20 martii 1925, Sanctitas Sua benigne gratiam concedere iuxta preces pro hoc anno tantum dignata est. Contrariis quibuscunque non obstantibus.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria Apostolica, die 21 martii 1925.

Fr. ANDREAS CARD. FRÜHWIRTH, *Poenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

S. Fagiolo, *S. P. Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

BITURICEN.

NULLITATIS MATRIMONII (AUDEBRANT-BONNET)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Raphaelis Bonnet in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 15 iunii 1925, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam qua habebitur Turnus rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Domini Raphaelis Bonnet curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

I. Florczak, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 17 maii 1925.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Monsieur Raphael Bonnet, défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 15 iuin 1925, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage, dans le cas présent?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Monsieur Raphael Bonnet devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 5 maggio 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati ed i Consultori teologi che la compongono, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione della Ven. Serva di Dio Maria Michela del Ssmo Sacramento, Fondatrice delle Suore Adoratrici Ancelle del Ssmo Sacramento e della Carità, e quindi su due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione del Venerabile Servo di Dio Pietro Giuliano Eymard, Sacerdote, Fondatore della Congregazione dei Sacerdoti nonchè delle Ancelle del Ssmo Sacramento, i quali miracoli vengono proposti per la beatificazione del medesimo Venerabile Servo di Dio.

Martedì, 12 maggio 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori Teologi, hanno discusso e dato il loro voto dapprima sopra il dubbio del martirio e della cagione del martirio, dei segni o miracoli, dei Servi di Dio Giovanni de Brébeuf, Gabriele Lalemant, Antonio Daniel, Carlo Garnier, Natale Chabanel, Isacco Jogues, Renato Goupil e Giovanni de la Lande, della Compagnia di Gesù, uccisi, come si asserisce, in odio alla Fede, e poi sopra il dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione dei medesimi Martiri.

Quindi sopra il dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione della Ven. Serva di Dio Suor Maria Bernarda Soubirous, della Congregazione delle Suore della Carità e dell'Istituzione cristiana « de Nevers ».

Sopra il dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione dei Ven. Servi di Dio Lorenzo Imbert, Vescovo di Capsa, e Compagni martiri uccisi dagli idolatri in odio alla fede, e finalmente sopra il dubbio detto del *tuto* per la solenne beatificazione del Ven. Servo di Dio Pietro Giuliano Eymard, Sacerdote, Fondatore della Congregazione dei Sacerdoti nonchè delle Ancelle del Ssmo Sacramento.

Martedì, 19 maggio 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi

e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria Domenica Mazzarello, prima Superiora dell'Istituto delle Figlie di Maria Ausiliatrice.

2. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria Emilia de Vialar, Fondatrice dell'Istituto delle Suore di S. Giuseppe dell'Apparizione.

3. Intorno al titolo di Dottore per la Chiesa universale da attribuirsi al Beato Pietro Canisio, Sacerdote professo della Compagnia di Gesù, ascritto che sarà nel catalogo dei Santi.

4. Conferma del culto prestato da tempo immemorabile al Servo di Dio Bogumilo, già Vescovo di Gnesna, detto Beato o Santo.

5. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Paolina Maria Jaricot, Fondatrice delle Opere della Propagazione della Fede e del Rosario vivente.

6. Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio proprio con la Messa e dell'elogio da inserire nel martirologio in onore del Beato Giuseppe Cafasso, Sacerdote secolare.

7. Finalmente intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Abba Ghebre Michele, Sacerdote aggregato alla Congregazione dei Missionari di S. Vincenzo de' Paoli, ucciso, come si asserisce, in odio alla Fede.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

13 gennaio 1925. L'Emo Sig. Cardinale Luigi Sincero, *Protettore dell'Istituto delle Figlie della Carità della Ven. Maddalena di Canossa.*

23 marzo » L'Emo Sig. Cardinale Francesco Ragonesi, *Protettore delle Suore della Purità di Maria Santissima (Palma di Majorca).*

24 » » L'Emo Sig. Cardinale Camillo Laurenti, *Protettore dell'Istituto dei Figli della Carità (Parigi).*

30 » » L'Emo Sig. Cardinale Giovanni Bonzano, *Protettore delle Religiose Francescane Terziarie dell'Immacolata Concezione (Barcellona).*

Assistenti al Soglio Pontificio:

5 marzo 1925. Monsig. Guglielmo Agostino Hickey, Vescovo di Providence.
15 aprile » Monsig. Tito Cucchi, Vescovo di Senigallia.
23 » » Monsig. Tommaso Paolo Enrico Lemonnier, Vescovo di Bayeux e Lisieux.
4 maggio » Monsig. Tommaso Francesco Hickey, Vescovo di Rochester (S. U. A.).

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

28 ottobre 1924. Monsig. Giovanni Francesco Prim, dell'archidiocesi di Nuova Orléans.
20 aprile 1925. Monsig. Camillo Panizzardi, Ordinario Castrense per l'Italia.
29 » » Monsig. Augusto Desiderato Quirie, della diocesi di Bayeux.

Prelati Domestici di S. S.:

16 aprile 1925. Monsig. Massimiliano Rodriguez, della diocesi di La Paz.
18 » » Monsig. Giuseppe Mangan, della diocesi di Winona.
» » » Monsig. Giovanni H. Peschges, della medesima diocesi.
24 » » Monsig. Giovanni Heičl, dell'archidiocesi di Olmütz.
29 » » Monsig. Enrico Ludovico Brière, della diocesi di Bayeux.
» » » Monsig. Ludovico Francesco Le Boucher, della medesima diocesi.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Pïano:

6 dicembre 1924. Al sig. visconte Giuseppe du Parc, dell'archid. di Malines.

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

18 aprile 1925. Al sig. conte Guglielmo von Spee, dell'archid. di Colonia.

La Placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

16 aprile 1925. Al sig. comm. barone Edoardo Kervyn (Belgio).

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

23 aprile 1925. Al sig. barone Enrico de Biderau Beraud, della diocesi di Montauban.
25 » » Al sig. Giovanni del Bo, dell'archidiocesi di Milano.
28 » » Al sig. prof. dott. Francesco Gomes Teixeira, della diocesi di Oporto.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

14 ottobre 1924. Al sig. Hernand Behn (Avana).
22 » » Al sig. Stefano Giacomo Caire, dell'archidiocesi di Nuova Orléans.
28 » » Al sig. Carlo Isidoro Denechaud, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Francesco Leone Barker, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giovanni Saverio Wegmann, della medesima archid.
» » » Al sig. Tommaso G. Rapier, della medesima archidiocesi.
30 gennaio 1925. Al sig. Alfredo Tillette de Buigny, della diocesi di Amiens.
» » » Al sig. Maurizio Cosserat, della medesima diocesi.
26 marzo » Al sig. avv. Ansgario Winket, della diocesi di Rottenburg.
31 » » Al sig. Giulio Ortutay de Ortuta, della diocesi di Szatmar.
25 aprile » Al sig. Francesco Boubant, della diocesi di Gap.
» » » Al sig. dott. Antonio Pfeifer (Baviera).
29 » » Al sig. Francesco Dillies, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Edmondo Duhamel, della medesima diocesi.
4 maggio » Al sig. Pietro van Vugt, della diocesi di Harlem.
» » » Al sig. Vittorio Schramme, della diocesi di Gand.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

24 aprile 1925. Al sig. Atanasio Idalgi, dell'archidiocesi di Torino.
1 maggio » Al sig. ing. Lorenzo Basso, della medesima archidiocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

25 aprile 1925. Al sig. Filino Turchetti, dell'archidiocesi di Perugia.
» » » Al sig. Luigi Guglielmino, dell'archidiocesi di Torino.
» » » Al sig. Anacleto Barbieri, della medesima archidiocesi.
1 maggio » Al sig. Domenico Caluso, della medesima archidiocesi.
4 » » Al sig. dott. Ermanno Roppenecker, della diocesi di Spira.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante. si è degnato di nominare:

Camerieri segreti Soprannumerari di S. S.:

5 marzo 1925. Monsig. Giovanni G. Code, dell'archidiocesi di Chicago.
» » » Monsig. Francesco O' Brien, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Vincenzo Blahunka, della medesima archidiocesi.
23 aprile » Monsig. J. M. J. Van Rooy, della diocesi di Haarlem.

1 maggio 1925. Monsig. Luigi De Piero, della diocesi di Concordia.
5 » » Monsig. Pietro Contini, dell'archidiocesi di Perugia.
7 » » Monsig. Sigismondo Kaczynski, dell'archidiocesi di Varsavia.
» » » Monsig. Giovanni Albrecht, della medesima archidiocesi.
9 » » Monsig. Giovanni Krisztik, della diocesi del Gran Varadino.
» » » Monsig. Stefano Mellau, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Ladislao Bánáss, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Federico Colombo, dell'archidiocesi di Milano.
14 » » Monsig. Giovanni Butkovic, della diocesi di Veglia.
19 » » Monsig. Leopoldo Blanco, della diocesi di Ibagué (Colombia).
» » » Monsig. Antonio Miššúth, della diocesi di Neosolio.

Camerieri segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

4 aprile 1925. Il sig. conte Filippo Cavallini, dell'archidiocesi di Bologna.
30 » » Il sig. Erdvino Riedemann (Amburgo).
1 maggio » Il sig. Augusto Legrand, della diocesi di Arras.
7 » » Il sig. conte Elion de la Celle, dell'archidiocesi di Bourges.
22 » » Il sig. Carlo del Campo, dell'archidiocesi di Santiago del Cile.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

24 aprile 1925. Monsig. Enrico Hilchen, dell'archidiocesi di Varsavia.
» » » Monsig. Felice de Ville, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Adamo Pyzowski, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Casimiro Kobrsynski, dell'archidiocesi di Varsavia.
1 maggio » Monsig. Ludovico Fájth, della diocesi delle Cinque Chiese.
» » » Monsig. Antonio Reisz, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Ottone Szönyi, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Antonio Riberi (Roma).
22 » » Monsig. Giuseppe Tonello, dell'archidiocesi di Torino.

Cappellani segreti d'onore di S. S.:

24 aprile 1925. Monsig. Ludovico Kiss, della diocesi di Sabaria.
» » » Monsig. Giuseppe Pintef, della medesima archidiocesi.

NECROLOGIO

23 marzo 1925. Monsig. Luigi Giovanni Martrou, Vescovo tit. di Corico.
29 » » Monsig. Casimiro Ruszkiewicz, Arcivescovo tit. di Nacolea
19 maggio » Monsig. Agostino Fischer-Colbrie, Vescovo di Cassovia.
22 » » Monsig. Placido Ferniani, Vescovo di Ruvo e Bitonto.

PAG.

Soubirous, e Congregazione sororum Caritatis et institutionis christianae « De Nevers ». – 1 Maii 1925 . . . 254

IV. *Valentina.* – Decretum de *tuto* pro Beatificatione et Canonizatione Ven. Servae Dei Mariae Michaëlae a Sanctissimo Sacramento, fundatricis Congregationis Ancillarum Sanctissimi Sacramenti et Caritatis. – 1 Maii 1925 257

V. *Gratianopolitana seu Parisien.* – Decretum de miraculis pro Beatificatione et Canonizatione Ven. Servi Dei Petri Iuliani Eymard, sacerdotis, fundatoris Congregationis presbyterorum a Sanctissimo Sacramento nec non Instituti Ancillarum Sanctissimi Sacramenti. – 9 Maii 1925 . . . 259

VI. *Corcana.* – Decretum de miraculis pro Beatificatione seu declaratione martyrii Venerabilium Servorum Dei Laurentii Imbert, Episcopi Capsensis et sociorum, in odium fidei ab idololatris interemptorum. – 9 Maii 1925 262

VII. Dubium de osculanda Episcopi manu seu annulo ante communionem. – 8 Maii 1925 265

ACTA TRIBUNALIUM

Sacra Poenitentiaria Apostolica

PAG.

De Iubilaeo pro defunctis lucrando. – 21 Martii 1925 266

Sacra Romana Rota

Citatio edictalis:

Bituricen. – Nullitatis Matrimonii (Audebrant-Bonnet). – 17 Maii 1925 . . 267

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti: *Congregazioni Generali e Ordinarie* . 268

II. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 269

III. Maggiordomato: *Nomine* 271

IV. Necrologio 272